

Evet, sınıfın bilinci eylemleri süreçleri içerisinde geliştirilebilir, sınıfın kendi özdeneyimleri üzerinden bu başarılabilir ama sınıfın eylemleri süreçlerinde edindiği o dar sınırlı bilinç üzerinden alınabilen mesafe de ortadadır. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira kendiliğinden edinilen bilincin dar sınırlarını kırmak, eylemin derinliğini ve deneyimlerini bilince çıkarmak, devrimci öncü müdahalenin bir ürünü olabilir ancak. Tam da bundan dolayıdır ki, o eylemlilik sürecine eşlik etmesi gereken "devrimci müdahale", çok büyük bir önem taşımaktadır. Bunu yapmadığımız, yapamadığımız sürece, bu türden bir müdahaleyle sınıfın eylem içinde öne çıkan öncülerini eğitmeyi başaramadığımız sürece, sınıf hareketi de gelecekteki mücadeleleri ileriye taşıyacak deneyim ve birikimden yoksun kalacaktır. s.12-13

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2016 / 11
18 Mart 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

YA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ YA SOSYALİZM!

Halkların birleşik devrimci direnişini büyütelim

Dinci-gerici AKP iktidarı o denli çaresizdir ki, koyu karanlık iktidarını korumak için her yola başvuruyor. Ölüm ve yıkımdan başka politika üretmiyor.

"Yeni Türkiye", "yeni anayasa" ve eski düzen!

Bizzat devlet tarafından sıklıkla ihlal edilen anayasanın yenileneceği söylenedursun, devletin gizli anayasasının gerekleri yerine getiriliyor.

Avrupa'da büyüyen sınıf ve kitle hareketleri

Avrupa kıtasındaki eylem dalgası, işçi sınıfının büyük mücadele gücünü ve kapasitesini, önderlik yeteneğini bir kez daha gösterdi.

Emperyalist-kapitalist sistemin yıkıcı politikaları eğer devrimci sınıf mücadeleleri ile dizginlenemez ve devrimler ile insanlığa yeni bir çıkış yolu aralanmaz ise; dünyamızı çok daha büyük felaketler bekliyor. Keza, içerisinde geçmekte olduğumuz dönem bu tehlikenin tüm sinyallerini tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Dünyamız, kapitalist sistemin yol açtığı çok yönlü yıkımlarla her geçen gün büyük bir cehenneme dönüyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık milyonlarca insanın yaşamını tehdit ederken; kapitalist sömürü politikaları nedeniyle açlık ve yoksulluk derinleşiyor, tekellerin kârı uğruna çevrenin ve doğanın talan edilmesi geri dönüşü olmayan sonuçlar yaratıyor.

Bütün bu sorun alanları yeni tarihsel dönemin, krizler, bunalımlar ve devrimler döneminin olguları olarak öne çıkıyor. İnsanlık bir kez daha kaçınılmaz olarak “ya barbarlık içerisinde çöküş, ya sosyalizm” ikilemi ile karşı karşıya geliyor.

SAVAŞ VE SALDIRGANLIK BOYUTLANIYOR

Emperyalist sistem, içerisinde debelendiği kriz ve bunalımdan çıkış arayışı içerisinde, bir kez daha savaş politikasına sarılmış bulunuyor. ‘90’ların başında Körfez Savaşı ile yeni bir dönemin kapılarını aralayan emperyalist güçler, 2000’li yıllar boyunca başta Ortadoğu olmak üzere, Balkanlar’dan Kafkasya’ya kadar dünyanın bir dizi bölgesini hegemonya savaşlarının arenasına haline getirdi. Bu aynı dönem içerisinde kriz dinamiklerinin bir nebze yatışması şöyle dursun, emperyalist güçler arasında egemenlik kavgası çok daha kızıştı. Geline süreçte ise ABD-Rusya örneğinde olduğu gibi emperyalist devletlerin daha doğrudan karşı karşıya geldiği bir tablo söz konusu.

İnsanlık bu türden gelişmelerin yaratacağı ağır sonuçları iki büyük emperyalist savaş üzerinden biliyor. İnsanlık tarihinin yarattığı birikimlerin tahrip edilmesin-

den kitle katliamlarına uzanan bu devasa fatura bir kez daha dünya halklarına dayatılıyor.

EMPERYALİST SAVAŞ ALANI GENİŞLİYOR

Hitler faşizminin Avrupa ve SSCB halklarına yaşattığı vahşet ile ABD emperyalizminin Hiroşima ve Nagazaki’ye attığı atom bombaları, ikinci emperyalist paylaşım savaşının yarattığı yıkım tablosunun en belirgin yüzü olmuştu. İzleri on yıllarca silinmeyecek olan bu saldırılar, emperyalizmin kirli yüzünü tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermişti. Tabi barbarlığını da.

Bugün bir kez daha emperyalist savaş ve saldırı politikalarının hedefi haline gelen bir dizi ülke halkı, emperyalist sistemin barbarca yöntemlerine maruz kalıyor. İnsanlık Afganistan’da, Irak’ta, Libya’da olduğu gibi emperyalist devletlerin bizzat yer aldığı savaşlara, onların icadı olan IŞİD ve benzeri çetelerin gerçekleştirdiği kitle katliamlarına tanıklık ediyor. Dahası, emperyalist savaşın alanı her geçen gün genişlerken sadece Ortadoğu halkları değil; bizzat emperyalistlerin ve işbirlikçileri devletlerin halkları da savaşın acımasız yüzü ile karşı karşıya geliyor. Savaş politikalarının bir sonucu olarak Fransız emperyalizminin kalbinde, Paris’te olduğu gibi daha bir dizi metropolde bombalar patlıyor, kitlesel katliamlar yaşanıyor.

ANKARA, İSTANBUL, DİYARBAKIR PATLAMALARI...

Emperyalist-kapitalist sisteme ba-

ğımli olan Türk sermaye düzeni, dünyada yaşanan bu gelişmelerin dolaysız olarak parçası ve tarafı durumunda. Dahası, emperyalist dünyanın çelişkilerinin ve krizlerinin düğümlendiği bir coğrafyanın göbeğinde yer alıyor.

ABD emperyalizmi ile çok yönlü bağımlılık ilişkisi bulunan sermaye düzeni, bölgesel ve dünya ölçeğinde giderek kızışan savaş ve saldırganlık sürecinin dolaysız bir bileşeni olarak hareket ediyor. Bizzat emperyalizmin hizmetinde hayata geçirdiği politikalar nedeni ile bütün bir Türkiye toplumunu her geçen gün savaş bataklığının içerisine doğru sürüklüyor.

İşte son bir yıl içerisinde Diyarbakır, Ankara ve İstanbul gibi metropol kentler de dahil olmak üzere, bir dizi yerde patlayan bombalar ve ortaya çıkan katliam görüntüleri, Türk sermaye düzeninin kirli savaş politikalarının dolaysız bir sonucu olarak yaşanıyor.

YA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ YA SOSYALİZM!

Tüm bu gelişmeler gösteriyor ki; emperyalist-kapitalist sistemin yıkıcı politikaları eğer devrimci sınıf mücadeleleri ile dizginlenemez ve devrimler ile insanlığa yeni bir çıkış yolu aralanmaz ise; dünyamızı çok daha büyük felaketler bekliyor. Keza, içerisinden geçmekte olduğumuz dönem bu tehlikenin tüm sinyallerini tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor.

Verili tarihsel koşulların ortaya çıkardığı ağır sorunlar yumağı, Rosa Luxemburg’un bundan 97 yıl önce yaptığı çağırılara bir kez daha kulak kabartmayı zorunlu kılıyor; “Ya barbarlık, ya sosyalizm!”

Emperyalist-kapitalist sistemin yıkıcı politikaları eğer devrimci sınıf mücadeleleri ile dizginlenemez ve devrimler ile insanlığa yeni bir çıkış yolu aralanmaz ise; dünyamızı çok daha büyük felaketler bekliyor. Keza, içerisinden geçmekte olduğumuz dönem bu tehlikenin tüm sinyallerini tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/11 * 18 Mart 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Halkların birleşik devrimci direnişini büyütelim!

Kürt halkını hedef alan kirli savaş günbegün tırmandırılıyor. Sermaye devleti geçtiğimiz haftalarda Cizre ve Sur'da tam bir çılgınlık örneği olan toplu katliamlar gerçekleştirmişti. Her iki kentte de yıkılan binaların bodrum katlarından hala yanmış insan cesetleri çıkartılıyor. Dicle, kimi gazetecilerin kullandığı bir deyimle "et kokuyor". Dicle nehrine atılan molozların içinden yakılmış insanlara ait yanık el ve kol parçaları toplanıyor. Katliamcı devletin savcılarını çökertilmiş binalara, özellikle de muhtemelen başka insan cesetlerine rastlayacakları bodrumlara girmeye dahi cesaret edemiyorlar. Tüm bunlara rağmen, katil devlet kana ve katliama doymuyor.

Gelinen süreçte, Şırnak, Yüksekova ve Nusaybin hedef tahtasına çakılmış bulunuyor. Dinci-gerici AKP iktidarının en has adamı işkenceci ve katil Efkan Ala, bu üç kentte de "hendeklerin ve barikatların bulunduğunu" ileri sürerek, burada da "temizlik yapılacağı" nı açıkladı.

Katlim hazırlıkları sürerken sınavlar öne alındı. Öğretmeler izne tabi tutuldu. Okullar buralarda da askeri birliklerin ve özel timlerin karargahı haline getirildi. Sağlık emekçileri devre dışı bırakılarak, başka yerlerden "uzman" adı altında doktorlar getiriyorlar. Sağlık ocakları ve hastaneler yine birer işkencehaneye dönüştürülüyor. Anlaşılan Hitler Almanyası'na özenen Türk sermaye devleti, şimdi kendi Doktor Mengele'lerini yetiştiriyor.

Kentlerin hakim tepelerine askeri birlikler yerleştirilmiş bulunuyor. Tanklar ve zırhlı birlikler ateş etmek üzere hazır bekliyor. Sokağa çıkma yasakları ilan ediliyor. Daha acımasız oldukları gerekçesi ile gizlice IŞİD militanlarının kente taşındığı söyleniyor. Nereden bakılırsa bakılınsın Türk sermaye devleti tam gaz yeni ve daha büyük katliamlara hazırlanıyor.

KIRLI SAVAŞ AZDIRILYOR, KATLIAMLAR OLAĞANLAŞTIRILYOR

90'lı yıllarda kaçırıp kaybetmeler vardı. Şimdi gizlilik yok, her şey açık yapılıyor. Kanlı icraatlar, tüm katliamlar, adeta bir canlı yayın halinde tüm dünyanın ve insanlığın gözlerinin önünde gerçekleştiriliyor. Dikkate değer olan ise, tüm bu kanlı icraatların rutine bağlanmış biçimde giderek olağan hale getirilmesi, meşrulaştırılmaya çalışılmasıdır. Bunu, iktidar yanlısı aşğılık medyanın haber kirliliği ve algı operasyonları tamamlıyor.

Dinci-gerici AKP iktidarı o denli aciz ve çaresizdir ki, koyu karanlık iktidarını

Dinci-gerici AKP iktidarı o denli aciz ve çaresizdir ki, koyu karanlık iktidarını korumak için her yola başvuruyor. Ölüm ve yıkımdan başka bir politika üretmiyor. Adeta kanla ve katliamlarla besleniyor.

korumak için her yola başvuruyor. Ölüm ve yıkımdan başka bir politika üretmiyor. Adeta kanla ve katliamlarla besleniyor. Bu kanlı icraatları kendi koyu faşist iktidarının varlık nedeni olarak görüyor. Gelinen yerde kirli ve karanlık yöntemlere başvurmayı rutin haline getirmiş bulunuyor.

Son dönemlerde birbirini takip eden bombalama eylemlerini gerekçe göstererek, son derece aşğılık yalanlar ve "teröre karşı mücadele" demagojisi eşliğinde toplumun zihnini bulandırmaya, iyiden iyiye sersemletmeye çalışıyor. Sermaye devleti, yaşanan bombalı saldırılar üzerinden Kürt halkına karşı gerçekleştirilen katliamların "meşru müdafaaya" girdiği algısını yaratmak istiyor. Bunu başarabilirse eğer, "bölücü terör" ve "bölücü teröre karşı vatan savunması" aşğılık yalanı ile işleri daha da kolaylaşacaktır. Bu çerçevede özellikle Türk emekçilerini kandırmayı ve en kanlı katliamlarını dahi olağan görmelerini sağlamayı başarabilecektir.

ÇÖZÜM BİRLEŞİK DİRENİŞ!

Kürt halkı bu koşullar altında 2016

Newroz'u hazırlanıyor. Türk sermaye devleti ise, Kürt halkının direnişinin simgesi olan Newroz'a sayılı günler kala yeni katliamlar için hazırlık yapıyor. Bunun kendisi, sınıf devrimcisi komünistler olarak bize çok daha önemli ve özel sorumluluklar yüklemektedir. Kirli savaş ve katliamlara karşı, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı ile Newroz'da ve sonrasında Kürt halkıyla eylemli dayanışma içinde olmak, işçiler ve emekçiler içerisinde, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini temel alan ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmek ve ortaya koyduğu yiğit direnişe destek olmalarını sağlamak her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir.

Öte yandan, sorumluluklarımız sadece "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarı ile Kürt halkıyla eylemli dayanışma içinde bulunmakla sınırlı değildir. Bunun yanı sıra Türkiye işçi sınıfı ve kardeş Kürt halkına, Kürt sorunun kalıcı bir çözüme kavuşmasının yolunun birleşik bir devrimden ve sosyalizmden geçtiğini anlatmak da son derece yaşamsal bir önem kazanmıştır. Keza kardeş Kürt halkı her zamankinden daha fazla bu çağrıya açıktır.

Ankara katliamı protesto edildi

13 Mart günü Ankara Kızılay'da gerçekleşen katliam çeşitli illerde yapılan eylemlerle protesto edildi.

14 Mart günü **Tünel**'den Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş düzenlenmek istendi. Polis eyleme TOMA ve plastik mermi ile saldırdı. "Hırsız katil Erdoğan!" sloganının atılmasıyla saldırıya geçen polis, darp ederek gözaltı yaptı. Aynı saatlerde katledilenler için Taksim Meydanı'nda karanfillerle oturma eylemi yapmak isteyen Halkevleri üyelerine de polis saldırısı gerçekleşti.

İzmir Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklaması yaptı.

Adana'da **15 Mart** günü yapılan eyleme ise polis saldırdı. Adana Büyükşehir Belediye binası önünde toplanan kitleye polis gaz sıkarak saldırdı. Çok sayıda kişi gazdan etkilenerek hastaneye kaldırıldı. Yürüyüş yapmak için toplanıldığında polis, keyfi olarak "yürüyüşün yasak olduğu"nu iddia ederek kitleyi ablukaya alarak yürüyüşü engelledi.

Yürüyüş engellendiğinde toplanılan yerde basın açıklaması yapıldı. Cizre, Sur, Ankara'da sivil ölümlerine temel hazırlayan savaş ve eylem anında yaşanan abluka protesto edilerek eylem bitirildi.

Aynı gün **Gebze** Emek ve Demokrasi Güçleri, Moda Giyim önünde toplanarak Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. "Katliamı lanetlemek amacıyla sessiz yürüyeceğiz" diyerek meydana kadar slogan atılmadan yürünen eylemde, "İçeride, dışarıda savaşa hayır!", "Korkmuyoruz, alışmıyoruz, yaşamı savunuyoruz!" pankartları açıldı.

Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde yapılan basın açıklamasında, yaşanan 3. patlama ile son beş ayda sadece Ankara'da hayatını kaybeden 169 kişi olduğuna dikkat çekildi. Katliamların sorumlusunun içeride ve dışarıda benimsenen savaş ve şiddet politikaları nedeniyle ülkeyi saldırıların hedefi haline getirenler olduğu söylendi. Bu savaş ve saldırganlık politikalarından vazgeçilmesi, operasyonlara son verilmesi ve sorumluların cezalandırılması, ihmali bulunanların görevden alınması talepleri yükseltilecek açıklama sonlandırıldı.

15 Mart günü ise **Kayseri** Emek ve Demokrasi Platformu Eğitim-Sen binasından Kayseri meydanına sloganlarla yürüdü. Açıklamada saldırının hükümetin savaş politikalarının sonucu olduğu belirtildi ve hükümetin istifa etmesi gerektiği vurgulandı.

Kürt halkıyla dayanışmayı güçlendirelim!

Kürt halkına yönelik imha operasyonları ve baskılar hız kesmeden devam ediyor. Sermaye devleti Cizre’de, Sur’da, Silopi’de gerçekleştirdiği kıyımdan sonra Yüksekova, Şırnak ve Nusaybin’de 20 bin asker ve polisin katıldığı operasyonlar gerçekleştirmek için harekete geçti. Yüksekova’da sokağa çıkma yasağı ilan edilmesiyle birlikte öğretmenler izine gönderildi. Eğitime ara verilen Yüksekova’da bazı okullara özel eğitilmiş askerler ve polisler yerleştirildi. Ancak Yüksekova’da sokağa çıkma yasağından önce de İlçe Tümen Komutanlığı ve Efeler Taburu’ndan Cumhuriyet ile Güngör mahallelerine havan toplarıyla bombardıman yapıldığı, zırhlı araçlardan mahallelere ateş açıldığı belirtildi. Yine Yüksekova Devlet Hastanesi’nin ise adeta askeri karargâha çevrildiği, tedavileri devam eden hastaların dahi 2 gün önceden hastaneden apar topar çıkarıldığı ifade edildi. Operasyon öncesinde Yüksekova’dan göç başlamıştı. Operasyonun daha ilk gününden itibaren

ölüm haberleri de gelmeye başladı.

Nusaybin’de ise 13 Mart gecesi başlayacak olan yasak öncesinde çarşı merkezinde bulunan üç yolda zırhlı araçlar halkı taradı. Saldırıda Adem Çetin ve ismi öğrenilemeyen 2 kişi ağır yaralandı. Şırnak’ta halkın yaklaşık yüzde 70’inin şehri terk ettiği ifade edildi. Diyarbakır Bağlar ilçesinde Kaynarstepe mahallesinde yasak ilan edilmesinden sonra halk apar topar bölgeden çıkmaya çalışırken, zırhlı araçlardan halka küfür edildiği belirtildi.

Devlet yetkililerin “Sur’da operasyon bitmiştir” açıklamasından sonra 20’nin üzerinde kişi katledildi. Bu katledilenlerin arasında bir evde enkaz altında kalan ve çıkmak istediklerini belirterek HDP’lilerden yardım isteyen ancak katledilen 7 kişide bulunmaktadır.

Bölge illerinde sokağa çıkma yasakları ve bombalamalar sonucu Kürt halkı kıyımdan geçirilerek zorunlu göçlere maruz bırakılırken, ülkenin diğer yerlerinde ise baskılar devam ediyor. Özgür Gün-

dem gazetesine Newroz haberi nedeniyle “örgüt propagandası” soruşturması açıldı, çalışanlarının basın kartları iptal edildi. Gözaltı ve tutuklama saldırıları ise hız kesmeden sürüyor. Son olarak aralarında avukatların da olduğu pek çok kişi gözaltına alındı. Öte yandan “Barış” istedikleri için 3 akademisyen tutuklandı. Bölge illerinde resmi sokağa çıkma yasakları uygulanırken, ülkenin her yerinde sokağa çıkanlara yönelik yoğun bir devlet terörü estirilmektedir. Bu baskıcı tabloya Ankara’daki bombalı eylem gerekçe gösterilerek getirilen Newroz yasakları eşlik etmiş oldu.

Türk sermaye devletinin başta Kürt halkına yönelik giriştiği imha savaşına ve ilerici, devrimci tüm muhalif güçlere yönelik uyguladığı devlet terörüne karşı durmak için birleşik mücadeleyi büyütmek gereklidir. Katliamlara, operasyonlara, sokağa çıkma yasaklarına sessiz kalınmamalı, Kürt halkıyla dayanışma güçlendirilmelidir.

Kürt halkı abluka altında

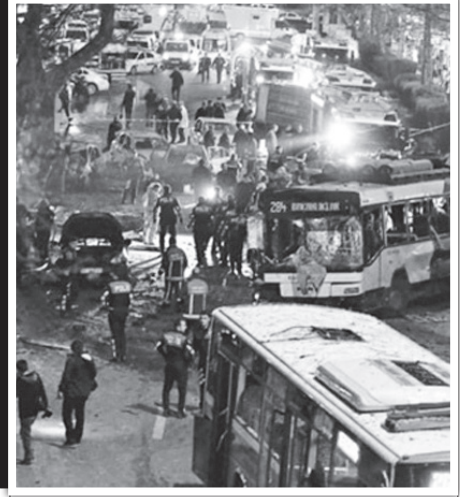
Kürdistan’da Cizre, Sur başta olmak üzere birçok kentte katliamlara yol açan Türk sermaye devletinin saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. “Operasyonların bittiği” iddia edilen Diyarbakır’ın Sur ilçesinde 13 Mart günü, kendilerinden haber alınmayan 3’ü yaralı 7 kişi, katliam timlerinin saldırısında yaşamını yitirdi. 7 kişi arasında bulunan Mahsun Gürkan, Tahir Elçi’nin katledildiği sokaktaki YDG-

H’lı gençlerden biriydi. Gürkan’ın cenazesi paletli zırhlı araç ile ezildi.

Öte yandan İçişleri Bakanı Efkân Ala’nın “operasyon yapılacak” açıklamasının ardından Yüksekova’daki öğretmenlerin 14 Mart’tan itibaren “idari izinli” sayılacağı duyuruldu. Milli Eğitim Bakanlığı’nın gönderdiği yazıyla da ilçedeki okullar boşaltılarak özel tim tarafından buralarda karakollar kuruldu.

14 Mart’ı 15 Mart’a bağlayan gece ise Diyarbakır’ın Bağlar semtinde Sur’daki saldırıları protesto eden gençlere polis saldırdı. Saldırı sonucu 2 genç polisin açtığı ateşle katledildi.

16 Mart günü ise ilçede bulunan Cumhuriyet Mahallesi, Alay Komutanlığı ve Efeler Taburu’ndan yoğun bombardımana tutuldu, bombalanan yerlerde yaklaşık 200 kişinin bulunduğu öğrenildi.

‘Bombalı saldırı’ bahanesiyle Newroz hedef gösterildi

Kürt halkının haklı taleplerine azgınca saldıran Türk sermaye devleti, Newroz eylemlerine saldırmak için çok yönlü bir hazırlık içerisinde. 13 Mart’ta Ankara’da patlayan bomba da, Newroz eylemlerinin yasaklanmasının dayanağı haline getirildi. Newroz eylemleri şimdiden hedef gösterildi, saldırının altyapısı hazırlandı.

ABD büyükelçiliği Türkiye’deki kendi vatandaşlarını 11 Mart’ta patlamanın olduğu bölgeye gitmemeleri için uyarıyordu. Şimdi bu uyarıyı 20 Mart için net olarak tarih vererek yaptı. ABD’nin bu sözde “istihbarat”ı ise doğrudan Newroz’la ilişkilendirilerek saldırıya zemin oluşturulmaya çalışıldı. “Terör saldırısı” uyarısı diye basına yansıyan notta “Newroz’un hafta sonuna denk gelmesi nedeniyle olayların artabileceği” ifadeleri kullanılarak adeta bu eylemler de hedef gösterildi.

‘GÜVENLİK ZAFİYETİ’ İŞÇİ VE EMEKÇİLERE, DİRENENLERE

Tam 20 Mart günü AKP’nin bir mitingi Ankara’da olsaydı, AKP mitingi kendisi ertelemese, asla yasaklanmazdı. Demek oluyor ki sermaye devleti kendi partilerinin mitinglerinde hiçbir zaman o ünlü “güvenlik zafiyeti”ni göstermezken, muhalif güçlerin yaptığı eylemlerde patlamanın olduğu yerlerde hiç polis olmayacağı denli “zafiyet” gösteriyor!

Sözün özü, Newroz eylemleri, eyleme katılanların güvenliği için değil, faşizme biat etmeyip eyleme çıkanlara saldırmak için yasaklandı. Kürt halkı özellikle Kürdistan’da sokağa çıkma yasaklarının sürdüğü yerlerde de, belki milyonlar olamayacak, ama Newroz’u mutlaka kutlayacak.

Ellerimize geçen yeryüzü nimetlerini toplayabilmek için, zihinlerimize pranga vuruluyor

Ortadoğunun zengin petrol yataklarının, enerji rezervlerinin, aynı zamanda ucuz iş gücü kaynağının emperyalist van-tuslarla çekilmesi için ikiz kulelerle birlikte binlerce insanı feda etmek yeterliydi. Sonrasında toplumun içinde bu "gerekli savaşa" ve savaşın Ortadoğu'da olduğu gibi kendi yaşamlarında da yarattığı yıkıma karşı çıkan sesleri ayırt etmek, bulmak ve boğmak kalıyordu geriye. Bunun için de 2002'de takip ve izleme sistemi oluşturuldu ve iç güvenlik ağıyla birlikte yerel yönetimlere kişisel bilgiler, iş kayıtları, sürücü lisansları, vergi kayıtları, sağlık verileri vb. bilgileri toplama talimatları verilerle her türlü bilginin merkezileşmesi ve elde toplanması adımları atıldı.

Afganistan, Irak talan edilip sömürülürken, terör demagojisiyle ABD halkı da baskı altına alındı, temel hak ve özgürlükleri budandı, kişisel bilgileri toplanıp farklı alanlardaki sermaye gruplarına satılarak, yeni şirketler palazlandı, var olanları da büyütüldü. Böylelikle, bir ikiz kule, kapitalizmin çok yönlü ihtiyaçlarını da karşılamış oldu.

Suriye'deki hala sürmekte olan savaş, Paris'te yaşanan katliam, Türkiye'de bir-biri ardına patlayan bombalar; hepsi yeni bir döneme, yeni ve "güçlü" bir hazırlığın ürünü olarak ortaya konuluyor.

Türkiye'de de son dönemde gittikçe artan baskı politikaları, polis devleti uygulamaları ile tahkim ediliyor. Hemen her türlü eylem ve söylem "terör" kapsamında değerlendirilirken, resmi ve gayri resmi fişleme yöntemleri yeni boyutlar kazanıyor. İl ve ilçelerde yerel basın, sivil toplum örgütleri, dernekler, siyasi örgütler vb. hakkında düzenli rapor hazırlanmasını içeren genelgeler hazırlanıyor, MİT'in yetki ve bütçesi genişletiliyor, iç güvenlik paketleri hazırlanıyor, suç ve suçun kapsamıyla ilgili yasal düzenlemelerin yeniden yapılandırılıyor, dinleme, izleme, takip ve fişlemenin önündeki engeller kaldırılıyor ve tüm kişisel bilgiler top-

lanıyor. Örneğin, 2005'ten beri, nüfusun tamamının iletişim bilgileri GSM şirketleri, operatörler ve Telekom tarafından kolluk güçlerine düzenli olarak veriliyor.

Yasalar ve gayri resmi yöntemler üzerinden yapılan fişleme yöntemlerinin yanında "modern hayatın nimetleri" olarak sunulan akıllı telefonlar, ulaşım, alışverişte kullanılan kredi kartları, Facebook-Skype-Twitter, Whatsapp gibi sosyal ortamlar kişisel her şeyi kayıt altına alıyor. Kredi kartı harcamalarından yediğimiz, aldığımız, uğraştığımız işler, Digitürk vb. üzerinden hangi kanalları izlediğimiz, ne tarz filmler sevdiğimiz, ilgi alanlarımız, alışkanlıklarımız biliniyor, izleniyor, takip ediliyor ve gerektiğinde sermaye devleti tarafından kullanılıyor.

"Tribün terörü" nü engellemek adına taraftarları fişleyen, kişisel bilgilerini pazarlayan passolig uygulaması, aynı zamanda ihalenin verildiği Çalık Grubuna ait Aktif Bank'a da büyük kârlar getirmişti.

Buna benzer son güncel fişleme yöntemlerinden birini de Çipli Kimlik uygulaması oluşturuyor. Yaklaşık 8 yıldır üzerinde çalışılan, işletim sistemini TÜ-

BİTAK'ın geliştirdiği biometrik kimlikler "bürokrasinin engelleneceği", "işlemlerinin daha hızlı yapılacağı", "cinsiyet ve din ayrımının yer almayacağı" böylelikle "kişisel özgürlüklerle" de ne kadar uyumlu olduğu üzerinden gündemleştiriliyor. Halbuki damar, parmak ve avuç içi iziyle kimlik tespitini doğrulayacağı söylenen çipli kimlikler tam bir fişleme yöntemi. Biometrik kimliklerle hastanelerde, okullarda, emniyette ve bankalarda "kolay ve hızlı hizmet alımı" gerçekleşeceği iddia edilerek bu fişleme uygulaması toplum çapında meşrulaştırılmak isteniyor.

Tapeleri dahi çıkan büyük yolsuzlukları, ayakkabı kutularına saklanamayan hırsızlıkları aklayanlar, çipli kimlikler çıkararak özellikle sosyal güvenlik, sigorta, bankacılık alanlarındaki usulsüzlüğün ve yolsuzluğun önüne geçeceklerini de ilan etmekten geri durmuyorlar.

Doludizgin yaşadıkları zenginliğin güvencesi için toprakları, alanları, sokakları, milyonların düşünce ve duygularını istila ediyorlar. Bunun devamı için işçi ve emekçilerin her gününü, her anını denetim altında tutmak istiyorlar.

'Bombalı saldırı' bahanesiyle polis rejimi

Sermaye devleti, Ankara'daki bombalı saldırıyı polis rejimi uygulamalarının koyulaştırılması konusunda fırsata çevirdi. Gerici iktidarın Kürdistan ve Suriye'deki kirli ve kanlı savaş politikalarının sonucu olarak yaşanan saldırılar, işçi ve emekçileri ikinci kez vurmaya başladı. Zira saldırıları bahane eden devlet, "gü-

venlik" adı altında polis rejimi uygulamalarını arttırıyor. Sokaklarda polis noktaları kuruyor, polise sınırsız arama-sorgulama yetkisi veriyor, emekçilerin yaşam alanlarını adeta karakola çeviriyor.

'Bombalı araç'la yapılan saldırıları bahane eden devlet, 15 Mart akşamı İstanbul'un birçok noktasında polis nok-

talari kurdu. Yoldan geçen araçlar durdurularak arandı. Sözde "şüpheli" görülen şahıslar da polis tarafından durdurularak GBT uygulamasına tabi tutuldu.

İstanbul'daki bu polis uygulamasının 'ikinci bir emre kadar' süreceği belirtilirken, diğer kentlerde de benzer uygulamaların yoğunlaştırılması gündemde.

Barış isteyen akademisyenler tutuklandı

Barış için Akademisyenler (BİA) tarafından hazırlanan "Bu suça ortak olmayacağız" bildirisinin yayınlanmasının ardından akademisyenlere yönelik çok yönlü bir saldırı girişimi hayata geçirildi.

Son olarak da 10 Mart günü BİA'nın İstanbul'da yaptığı basın toplantısında Türk sermaye devletinin bu saldırıları ve sonuçları ortaya kondu. Bu toplantıda açıklamayı okuyan Boğaziçi Üniversitesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Esra Mungan, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Öğretim Üyesi Doç. Kıvanç Ersoy, Nişantaşı Üniversitesi'nde işten atılan Muzaffer Kaya ve Meral Camcı Barış hakkında ise Cumhuriyet Başsavcısı Vekili İrfan Fidan tarafından yakalama kararı çıkartıldı. Bu doğrultuda akademisyenlerin evine baskın yapıldı. Yurtdışında bulunan Meral Camcı Barış dışındaki akademisyenler gözaltında bir gün bekletildikten sonra 15 Mart'ta savcılığa çıkartıldı. Savcı İrfan Fidan'ın hazırladığı yakalama kararında akademisyenler için "terör örgütü propagandası" iddiası ortaya atılırken, Bese Hozat ve Cem Erciş'in yazıları ile 10 Mart'taki açıklamanın tespit tutanağı da bunlarla ilişkilendirildi.

"TERÖR ÖRGÜTÜYLE FİKİR BİRLİKTELİĞİ" İDDİASI

Savcılıkta başka bir savcıya verilen ifadelerin ardından tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen akademisyenler akşam saatlerinde nöbetçi mahkemeye çıkarıldı.

Mahkeme ise savcılığın "terör örgütü suçlamasını" onaylayarak akademisyenler hakkında tutuklama kararına hükmetti. Hakim, kararında "Devletin esasen savunma pozisyonunda olduğu, devletin katliam yaptığından bahsedip, asıl saldırıları gerçekleştiren terör örgütü mensuplarının eylemlerine hiç değinilmemesinin şüphelilerin terör örgütüyle aynı fikir ve eylem birlikteliği içinde olduklarının delili olduğu, yayınlanan bildirinin de bu kapsamda değerlendirilmesi gerektiği kanaatine varıldığı" sonucunu ileri sürdü.

“Yeni Türkiye”, “yeni anayasa” ve çürümüş eski düzen!

İçinden geçtiğimiz şu karanlık günlerde düzen bir taraftan da yeni Anayasa tartışmaları yürütüyor. AKP belirleyiciliğiyle yürütülen bu tartışmalarda geriye kalan aktörler kendi rollerini oynamaya çalışıyor. Anayasa uzlaşma komisyonu dağılmış olmasına rağmen, yeniden toplanması için çağrılar yapıyor.

Devlet terörü tüm yıkıcılığıyla AKP'nin elindeki en önemli koz olarak sahnedeyken, yeni Anayasa vesilesiyle özgürlükçü, demokrasiyi geliştirici vb. beklentiler yayılmaya çalışıyor. Erdoğan AKP'sinin başkanlık sisteminden ayrı ele almadığı bu tartışmalarda, diğerleri de bunu öne çıkararak tutum alıyorlar. MHP ilk dört maddenin kırmızı çizgileri olduğunu belirtirken, CHP buna ek olarak başkanlık sistemini öne çıkarıyor. Ayrıca cumhuriyetin eski ayarlarına dönmesi gerektiği çağrısını yapıyor. HDP ise yeni bir anayasayı ihtiyaç olarak ifade ederken, eşitlikçi, özgürlükçü bir anayasa şartına dört partinin uzlaşmasını ekliyor.

Tüm bu tartışmaların tezahür ettiği bir zaman diliminde ise mevcut anayasanın en üst mahkemesinin kararları bizzat devletin en tepesi tarafından tanınmama kalmıyor, ek olarak “saygı” da duyulmuyor. AKP'nin ihtiyaçları dâhilinde yargıya ayar veriliyor, mahkemelerden nasıl kararlar çıkması gerektiği deklare ediliyor. Devletin gericiliğinden beslenen eğitim sisteminin “eğitmen” tecavüzcülerinin onlarca çocuğa tecavüzü yayın yasağı ile geçiştirilmeye çalışılırken, barış talebini dillendiren akademisyenler tutuklanıyor.

DGM'lerin yerini alan Özel Yetkili Mahkemeler ile bir dönem işlerini yürüten AKP, şimdi siyasi yargılamalar için sadece bu konularla ilgilenen mahkemeler kuruyor. Eski TMY (Terörle Mücadele Yasası) yeniden yürürlüğe sokulmak isteniyor. Sonuç olarak mahkemelerin adı değişse de işlerliği aynı kalıyor. Cınayet şebekelerini, tetikçilerini ise yine başka yasal zırla korumaya alıyor.

Terör rejimi, Ortaçağ'dan kalma engizisyon mahkemeleri ile kendi hukukunu hayata geçiriyor. Yaşananlar, ABD'de yaşanmış kötü ünlü McCarty dönemini andırırken, yeni anayasanın demokrasi ve özgürlük getireceğine toplum inanılmıyor. Ve bu yeni anayasa

tartışmalarının yapıldığı dönemde işçi ve emekçilerin kalan son kazanımları da ellerinden alınmaya çalışılıyor. Kıdem tazminatı gasp edilirken, kiralık-köle işçilik çalışma hayatının yeni biçimi haline getirilmek isteniyor. Doğanın talanına son hızla devam ediliyor. Tüm bunların sonucunda olası bir yeni anayasanın referandumla sunulmuş olması, sadece büyük oy çokluğuyla kabul edilen 12 Eylül anayasasını aklı getirecektir.

Şimdi bile bizzat devlet tarafından sıklıkla ihlal edilen mevcut anayasanın yenileneceği söylenedursun, devletin gizli anayasasının gerekleri ne pahasına olursa olsun harfiyen yerine getiriliyor.

‘Cizreliler toplu konut değil, tahrip olan evini onarmak istiyor’

Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) ve Mezopotamya Hukukçular Derneği (MHD) üyesi avukatlar, devlet terörü nedeniyle büyük ölçüde tahrip olan ve kentsel dönüşüme uğrayacağı belirtilen Cizre'de inceleme yaptı. İnceleme sonucunda, evlere tek tek bakılmaksızın çoğu binaya “ağır hasarlı” tespitinin yapıldığı ifade edildi.

ÖHD İstanbul Şube Sekreteri İknur Alcan, Cizrelilerin tek katlı ve bahçeli evlerde yaşadıklarını, bu nedenle devletin toplu konut yapma planına soğuk baktıklarını ve mahallelerinden taşınmaya karşı çıktıklarını belirterek, “İnsanlar evlerinin hasarı karşılığında devletin tazminat ödemesini ve bu hasarların giderilmesini istiyorlar. Bazı binaların yeniden ya-

pılması gerekiyor. Ancak birçok binanın yıkılmasına gerek yok” denildi.

ÖHD'li ve MHD'li avukatlar, kentsel dönüşüm yapılacağı kaydedilen Cizre'de, sokağa çıkma yasağı kaldırıldığı günden beri incelemelerini sürdürüyor. ÖHD'li Alcan, ilçede hasar tespit komisyonunun evlerde hasar tespit işlemine başladığını, hemen hemen bütün binalara “ağır hasar” raporu verildiğini kaydetti. Bunun üzerine, halkın daveti üzerine ilçeye gittiklerini anlatan Alcan, şöyle dedi:

“Bazı evlerin gerçekten yıkılıp yapılması gerekiyor. Kolonları kalmamış, bazıları dümdüz olmuş. Ancak bazı evlerin hasarı yalnızca duvarların yıkılması şeklinde. Bazı evlerin içi yanmış ancak duvarlarda yanmanın yaptığı isin dışında

hasar yok. Buna rağmen yıkılacağı söylenmiş. Siva ve boya ile çözülebilir aslında. Tadilatları kendileri yapabilir.

İnsanlar kalabalık aileler oldukları için evlerini geniş ve özel yaptırmışlar. Şimdi onlara toplu konut inşa edileceği, konutları devletin yapacağı ve bunların kendilerine belli bir miktar karşılığında satılacağı söylenmiş. İnsanlar buna itiraz ediyorlar. Hem bazı evlerin yıkılması gerekmiyor, hem de toplu konut kabul edilmiyor. İnsanlar evlerinin hasarları karşılığında devletin tazminat ödemesini ve bu hasarların giderilmesini istiyorlar. Birçok binanın yıkılmasına gerek yok. Ayrıca insanlar mahalleden taşınmak da istemiyorlar.”

Baskın, gözaltı ve tutuklamalar devam ediyor

İzmir'de 9 Mart'ta yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 24 kişi, 11 Mart'ta savcılığa ifade verdi. 24 kişiden, 10'u “Örgüt üyesi olmak” ve “Örgüt propagandası yapmak” iddiasıyla tutuklandı.

9 Mart sabahı Dilovası, Gebze ve Darıca'da gerçekleşen ev baskınları sonucunda gözaltına alınan 12 kişi 11 Mart günü Gebze Adliyesi'ne getirildiler. Gözaltına alınanlardan 6'sı tutuklandı.

11 Mart günü Giresun'da gözaltına alınan 26 kişiden 11'i “Terörle Mücadele Kanunu'na muhalefet, silahlı örgüt kurmak, yönetmek, üye olmak, terör örgütü propagandası yapmak” iddiasıyla tutuklandı, 6'sı hakkında denetimli serbestlik kararı verildi.

14 Mart günü Konya'da yapılan baskınlarda HDP Konya İl Eş Başkanı Nurhak Erkal'ın da aralarında bulunduğu 7 kişi gözaltına alındı.

Antalya'nın Kepez ilçesine bağlı Habibler Mahallesi'nde bulunan birçok eve polis aynı gün sabah saatlerinde baskın düzenledi. Baskınlarda evler didik didik aranıp, eşyalar dağıtıldı. 7 kişi gözaltına alındı.

Adana merkezli Mersin, Hatay ve Urfa illerinde de birçok eve baskın düzenlendi. 20 kişi gözaltına alındı.

Eskişehir'de polislerce birçok eve eş zamanlı olarak yapılan baskınlarda 15 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 8'i serbest bırakıldı.

İstanbul Gaziosmanpaşa ve Sultanazade'de yapılan polis operasyonlarında çok sayıda kişi gözaltına alındı. Baskınların gerekçesi olarak “PKK/KCK propagandası yapmak” ve “devlet bütçelerine hakaret” gösterildi.

Adana şehir merkezinde ve Ceyhan ilçesinde düzenlenen baskınlarda 36 kişi gözaltına alındı.

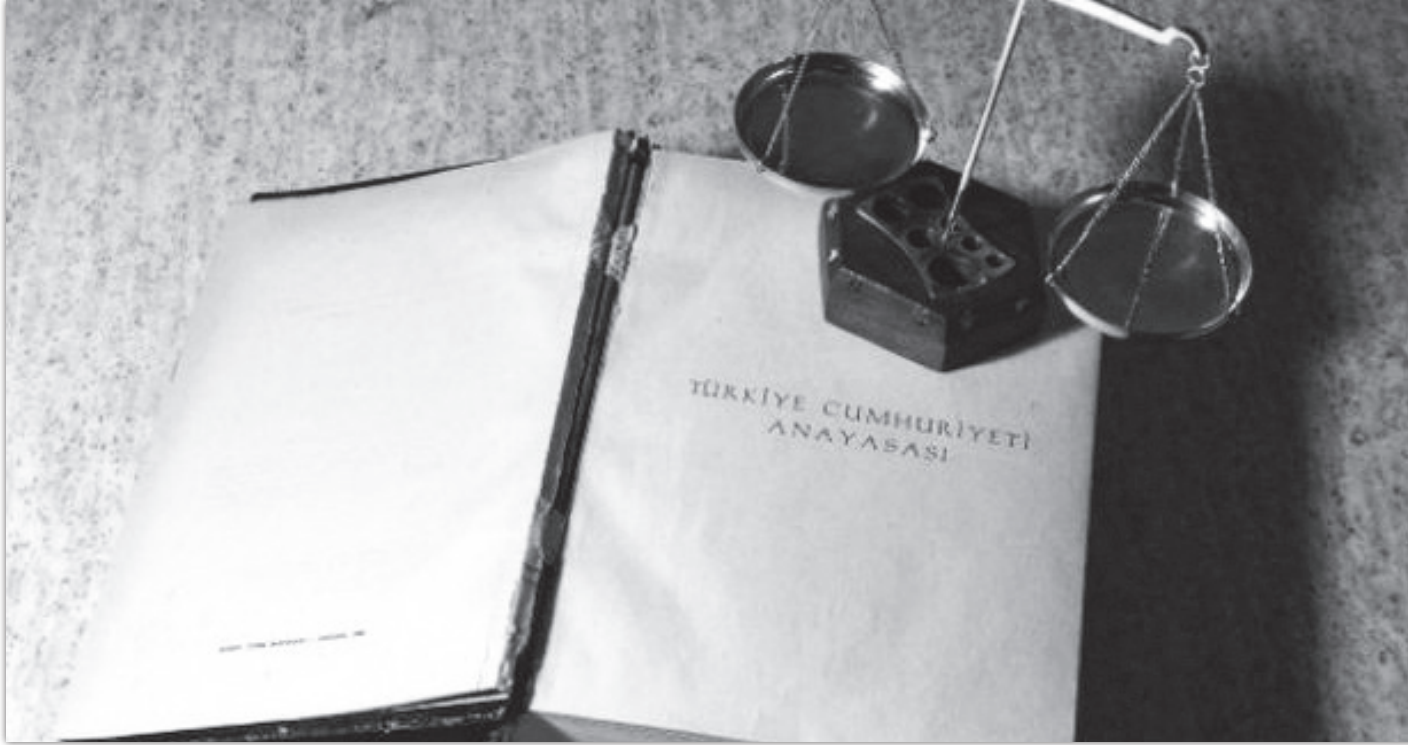
Eskişehir'de yapılan ev baskınlarında ise 12 kişi gözaltına alındı.

16 Mart sabahı İstanbul merkezli yürütüldüğü belirtilen soruşturma kapsamında 8 kentte evlere baskınlar düzenlendi.

İstanbul'un Beyoğlu, Fatih, Avcılar, Kadıköy ilçelerinin de aralarında bulunduğu 16 ilçede 32 adrese eş zamanlı olarak yapılan baskınlarda, Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) avukatlarının da aralarında bulunduğu onlarca kişi gözaltına alındı.

Maraş, Elazığ, Urfa ve Antep'te 16 adrese eşzamanlı baskın yapıldı. 22 kişi gözaltına alındı.

Anayasa tartışmaları...

Kısa bir süre önce “suçu” CHP’nin üzerine atarak anayasa uzlaşma komisyonu masasını deviren meclis başkanı İsmail Kahraman, 4 partiye de yeniden masa kurmak için davette bulundu. CHP masanın devrilmesine neden olduğu söylenen düşünceleriyle aynı şeyi söylemeye devam ediyor. Bu, meclis başkanı ve AKP için hiç de sürpriz değil. CHP’nin yanıtı bilindiği halde, masa kurulması için davet gönderilmesinin nedeni, CHP masaya gelmezse, HDP de ola ki masaya gelmezse, burjuva düzlemde meşru bir zemin yakalayarak, AKP, MHP’yle birlikte referanduma gitme kararı alacak.

Böyle bir durumda AKP, yasal prosedürü uygulamış görüneneğinden referandumda kazanmak açısından daha avantajlı duruma gelecek. CHP de AKP’nin meşruiyetini daha da güçlendirmek için masaya gelebilir. Referandum oylamasına “hayır” der. Çünkü MHP’den 17 milletvekili bile referanduma “evet” dediğinde, referanduma gidilebilecek. Eğer referanduma gitmek için CHP’nin oyuna da ihtiyaç olsaydı, 1 Kasım öncesi savaş tezkeresinde olduğu gibi, buna da “evet” derdi. Buna halkımız karar versin, gibi bir söylemle biz başkanlığı desteklemiyoruz demeye devam ederlerdi.

HDP 7 Haziran’dan önce “seni başkan yaptırmayacağız!” sloganını seçim sloganı haline getirmişti. Ancak 1 Kasım seçimlerinden önce bizzat Selahattin Demirtaş, başkanlık için referanduma gidilmesi önerisinde bulunmuştu. Bu yüzden yarın referandum gündeme geldiğinde HDP, eğer o güne dek bütün milletve-

killerine dokunulmazsa, referanduma “evet” demesi, kendi söylemiyle taban taban zıt olsa da çok da şaşırtıcı olmaz. “Barış” için “evet” de diyebilirler. Dolmabahçe mutabakatında yazan maddeler olmasa bile, Kürt sorununda “anayasal çözüm” olarak nitelenecek maddeleri yeni anayasaya koyabilirler. Yasaları, anayasayı hiçe sayan bir partiyle, Kürt kimliğine anayasal güvence kazandırmak için, referanduma hem mecliste, hem sandıkta “evet” diyebilirler.

“AKP, komisyonun kurulması durumunda bu kez geçen seferki gibi bir çalışma yöntemi istemiyor. Geçen yasama döneminde kurulan TBMM Anayasa Uzlaşma Komisyonu, her partiden 3’er milletvekilinden oluşmuş, kararlarda ise “oy birliği” kriteri benimsenmişti. Komisyonun 2 yıl süren çalışmaları sonucunda yalnızca 60 maddede uzlaşılabilmiş, AKP’nin başkanlık sistemi dayatması nedeniyle komisyon dağılmıştı. AKP, bu kez her partiden eşit sayıda temsili kabul etmekle birlikte alınacak kararlarda “oybirliği” kriterini istemiyor. AKP, oybirliği yerine “salt çoğunlukla” karar alınmasının komisyonun çalışmalarının kısa sürede sonuçlandırılması açısından daha işlevsel olacağını düşünüyor.” (Cumhuriyet-14.3.16)

Yeni masa AKP’nin bu önerisiyle kurulursa referandum için meclis oylamasında oybirliğiyle “evet” çıkabilir. Masa kurulmasa da referanduma gidilir. Referanduma gidilmemesi için CHP, MHP, HDP’nin birleşik blok olarak “hayır” demesi gerekiyor.

Yine burjuva düzlemde söylersek, başkanlık sistemi fiili olarak zaten uygulanıyor. Anayasa değişikliği bu fiili duruma yasal bir kimlik kazandıracak. Mecliste bulunan AKP dışındaki 3 parti de bunu biliyor, dahası dillendiriyorlar. Anayasa tartışmalarının kilitlendiği söylenen başkanlık sistemi, hazırlanacak yeni anayasanın bir anlamda perdesi gibi kullanılıyor.

Pratikte karşılığı olmasa bile söylemde devrimci iddiaya sahip olanlar, sadece anayasa değil, yasaların, genelgelerin dahi, işçiye, emekçiye, ezilen halklara bir şey kazandırmadığını bilirler. Misal sendika bugün anayasal bir hak olmasına rağmen, bu anayasal hakkını kullanan işçilerin işten atıldığını, kimsenin ‘bunu bilmiyordum’ diyemeyeceği kadar sıklıkla yaşıyoruz. Demokratik bir anayasanın gerçekten ülkeyi demokratik hale getireceğini söyleyenler, ya gerçeklere tümüyle gözünü kapayan hayalperestlerdir ya da kendisinin peşinden giden kitleyi düpedüz kandırıyordu.

Burjuva demokratik haklar bile yazılı anayasayla değil, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle kazanılabilir. Bu mücadelenin devrimle taçlanması bir zorunluluktur. Çünkü burjuva demokrasisi ve faşizm arasında hiç de kalın bir çizgi yok. Burjuva demokrasisinin anavatanı olduğu söylen ve öyle de olan Fransa’da yasalarda hiç değişiklik yapılmadan genelgelerle faşizm uygulandığını görmeyen, bilmeyen yoktur.

M. KURŞUN

Katledilen gazeteciye “hapis cezası”

Sermaye devletinin Cizre’deki bodrumlarda katlettiği Azadiya Welat gazetesi çalışanı Ömer Baran hakkında “hapis cezası” verildi.

Kasım 2014’te gazetenin dağıtım sırasında Cizre’de gözaltına alınan Baran hakkında açılan dava 9 Mart günü sonuçlandı.

Cizre Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmada Baran ve iki gazete dağıtımcısı hakkında “örgüt üyesi olmamakla beraber örgüt adına faaliyet yürütmek” iddiasıyla 5 yıl 5 ay hapis cezası verildi. Baran’ın avukatları, müvekkillerinin hayatta olmaması dolayısıyla hakkındaki davanın düşmesi talebinde bulunsalar da mahkeme heyeti Cizre’de katledilen Baran hakkında da iki arkadaşı gibi hapis cezası verdi.

Savcı bodrumlara girmede

Şırnak’ın Cizre ilçesinde 80 gün süren devlet terörünün ardından kent harabeye döndü. Ölü sayısı hâlâ bilinmezken, Dicle Nehri’ne dökülen molozların içinden insan parçaları çıktığı belirtildi. Parçalanmış ve yanmış cesetler, bodrumlardan çıkan cenazelerle ilgili tartışma sürerken Mezopotamya Hukukçular Derneği (MHD) Eşgenel Başkanı avukat Gülşen Özbek, yaşananlara ilişkin etkili bir soruşturma yürütülmediğini belirtti.

Detaylı bir olay yeri incelemesi bile yapılmadığını anlatan Özbek, “Dicle Nehri’ne dökülen molozların içinden cenazelere ait uzuvlar hâlâ da bulunuyor. Bir grup çocuk yine kol bulup, olduğu yere gömmüşler. Durumu savcılığa bildirdik. Hem insanlar öldürüldü hem de evler talan edilmiş durumda. Halen de soruşturma ile ilgili komisyonların kurulduğunu söyleyemeyiz. Olay yeri incelemeleri çok sınırlı yapılıyor ve özel harekâtçıların eşliğinde yapılıyor bu incelemeler. Yapılan incelemeler de çok şekilsel yapılıyor, yeterli derinlikte değil” dedi.

Özbek, “Üç bina için özellikle talepte bulduk, savcılık geldi ama güvenlik gerekçesiyle savcı ‘ben o bodrumlara giremem’ dedi. Biz ‘vatandaş tespit etti orada hâlâ uzuvlar var’ deyince bize ‘polisimi de riske atamam siz kendiniz delilleri toplayın, girip delil kol bacak bulursanız bize getirin’ dediler” diye konuştu.

Kamuda çalışanlara kadro “müjdesi” yalanı çöktü!

İş güvencesi ancak mücadele ile sağlanabilir!

İşçi sınıfı ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırıları konusunda hummalı hazırlık devam ederken, her saldırı sürecinin temel enstrümanlarından birisi durumunda olan demagojik propaganda da sürüyor. AKP'nin seçimler sürecinde bir vaat olarak sunduğu “kamuda taşeron işçilerine kadro verilecek” söyleminin, şu sıralar hükümet cephesinden yapılan açıklamalarla birlikte aldatmacadan ibaret olduğu tekrar görülmüş oldu.

Kuralsız, esnek ve kölece çalışma anlamına gelen taşeronluk ve bunun çalışma yaşamında yarattığı sonuçlara tepkiler yükselirken, AKP hükümeti bir yandan tepkileri yatıştırmak, diğer yandan da sürdürdüğü demagojik propagandayla oy desteğini arttırmak için “kadro” vaadinde bulunmuştu. Şu sıralar ise bu vaatleri gerçekleştirmek konusunda sözde kararlılıklarını ifade ederek, duruma yeni kılıflar bulma çabasını sürdürüyorlar.

Taşeronluğun geldiği boyut artık iş kanunundaki hükümlerin dahi sınırlarını aşmış bulunuyor. Çalışma yaşamında kuralsızlık kural haline getirilmişken, üstelik bu sadece özel sektörde değil, devlet kurumlarında dahi bütün pervasızlığı ile işletilirken, süreci burjuva hukukunun sınırlarına çekme zahmetine bile girmeden, yaşanan fiili süreçlere yasal dayanaklar oluşturulmaya çalışılıyor. İş kanununun “asıl iş taşerona verilemez”

maddesi, neredeyse hiçbir yerde uygulanmıyor. Şu sıralar kiralık işçi büroları vb. adlarla meclis gündemine gelmesi beklenen yasalar ile güvencesizlik derinleştirilirken, mevcut taşeron uygulamalarını arar hale getirecek düzenlemeler hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Kıdem tazminatının gaspı, kiralık işçi büroları gibi yasalarla çalışma yaşamına yeni kurallar (kuralsızlıklar) getirilmeye çalışılırken, taşeron işçiye kadro söyleminin gerçek yaşamda zaten bir hükmü olamaz. AKP tarafından ortalığa saçılan laf kalabalığı ne olursa olsun, sermayenin ihtiyaçları üzerinden atılan adımların yoğunlaştığı bir süreci yaşıyoruz. Taşeronluğun kaldırılması söylemi ve işçilere kadro vaadi de bunun ötesinde bir anlam ifade etmiyor.

Yıllardır sınıfın farklı bölükleri taşeron çalışmaya, bu kapsamda yaratılan güvencesiz ve kölece koşullara karşı tepkilerini ortaya koyuyor. Karayollarında çalışan işçilerin geçtiğimiz yıllarda kadro talebiyle bir dizi eylem örgütlediklerini, açtıkları davaları kazandıklarını biliyoruz. Kamuda asıl iş-yardımcı iş ayrıştırmasını gerçekleştirmeye yetkisi bakanlar kurulunda bulunuyor. Karayolları işçilerinin gerçekleştirdiği eylemler ve bu konuda açtıkları davanın ardından, Eylül 2014'te gündeme gelen ayrıştırma çalışması aradan geçen zamana rağmen halen yapılmamış

bulunuyor. Kazanılan davaların ardından dahi kadro konusunda adım atmamakta diretenler, bugün “kadro vereceğiz” yaygarası ile bilinçleri bulandırmaya, varolan tepkiyi azaltmaya, böylelikle hayata geçirmeye çalıştıkları kölelik yasaları için yolu düzlemeye çalışıyorlar. Kaldı ki asıl iş-yardımcı iş ayrımı ile verileceği söylenen kadrolar, kamuda çalışan yüzbinlerce işçinin taşeron köleliğine devam etmesi anlamına geliyor.

Taşeronluk, işçi sınıfı ve emekçiler açısından kölece çalışma koşulları anlamına geliyor. Bu köleliği pekiştirecek yeni yasaların gündemde olduğu bir dönemde, sermayenin asıl iş-yardımcı iş, farklı işkolu vb. ayrımlarına prim vermeden sınıfın bütününe ilgilendiren saldırılara karşı mücadeleyi örgütlemek temel bir yerde duruyor. Bu kapsamda taşeron çalışmanın tüm alanlarda yasaklanması, kiralık işçi büroları yasaasının geri çekilmesi ve “herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” mücadelesinin güçlendirilmesi gerekmektedir. Sermaye sınıfının ve onların hükümetlerinin giriştiği saldırılara, bir aldatmacadan, işçi ve emekçileri bölmekten başka bir anlam ifade etmeyen vaatlerine karşı, iş güvencesi ve taşeronluğun kaldırılması ancak mücadele sonucu elde edilebilir.

Renault'da kapı önü direnişi başladı

Renault'da işten atılan işçilerin bir kısmı, işe geri alınmaları talebiyle 16 Mart'ta fabrika önünde oturma eylemine başladı. İşçiler, talepleri karşılancaya kadar direnmeye devam edeceklerini belirttiler.

POLİS YİNE DEVREDE

Fabrika önünde başlayan direnişe karşı polis bir kez daha devreye girdi. İşçilerin yanına gelen polisler, “kanunsuz eylem yapmamaları”, “haklarını kanun yoluyla aramaları”, “başkalarının söylemesiyle eylem yapmamaları” ifadeleriyle işçileri direnişten vazgeçirmeye çalıştı. “Kibarca” işçileri “ikna etmeye” çalışan polis “başınızı belaya sokmayın” diyerek hak arama mücadelesine karşı aba altından sopa da gösterdi.

İşçiler ise MESS'in fabrikalara bildiri gönderdiğini, Renault'da işten atılan işçilerin başka fabrikalarda iş bulamadıklarını, haklarını aramanın kanunsuz olmadığını belirterek direnişe devam edeceklerini dile getirdiler.

“KARDEŞLERİMİZE SAHİP ÇIKALIM”

Fabrika önünde başlayan direniş Renault işçilerinde de ilk yankısını buldu. Metal İşçileri Birliği'nin Facebook sayfası üzerinden direnişe dair mesaj paylaşan bir Renault işçisi, fabrikadaki tüm işçileri direnen kardeşlerinin yanında olmaya çağırdı.

İşçinin mesajı şöyle:

“Hadi tüm fabrika şimdi tam zamanı oturma eylemi yapan kardeşlerimizi yalnız bırakmayalım kiralım zincirleri biz korkak değiliz bunu herkese gösterelim yoksa sürekli esir gibi çalışacağız fabrikada şimdi bu baskıları hepimiz görüyoruz sonumuz için geleceğimiz için hadi tüm fabrika destek olalım kardeşlerimize”

ÜÇLÜ ŞER İTTIFAKINA DEVLET ARKA ÇIKMIŞTI

Bursa'da kurulu Renault fabrikasında işçilerin yürüttüğü hak mücadelesinin karşısına dikilen fabrika yönetimi-MESS-Türk Metal ittifakı, işçi kıyımı ile işçileri sindirmeye çalışmış, devlet de kıyımı engellemek için eylem yapan işçilere polisi saldırtarak üçlü şer ittifakına arka çıkmıştı.

Kölelik yasası “İşsizliğe çözüm olacak” yalanı

Sermaye devleti sözcüleri Özel İstihdam Bürolarının yaygınlaştırılmasını ve kiralık işçi köleliğini pekiştirmeyi hedefledikleri yasa tasarısı için bahane aramayı sürdürüyor.

Yasa ilk gündeme geldiği dönemde, seçimlerin hemen ardından Lütfi Elvan “esnek işgücü piyasası”nın işsizliği düşüreceğini iddia etmişti. Son olarak açıklanan ve yükselen işsizlik rakamlarının ardından da, patronların baş sözcülerinden Maliye Bakanı Mehmet Şimşek benzer bir “akıl yürütme”yle, esasta ise gerçekleri çarpıtarak “işgücü piyasası ‘reformu’ ertelenemez” diye Twitter hesabından paylaşım yaptı.

“KIRALIK İŞÇİLİK” SÜREKLİ İŞSİZLİK DEMEKTİR

Bu yasa ile esnekleştirilecek işgücü piyasası resmi işsizliği, ÖİB’lerdeki gerçeği çarpıtan kayıtlar üzerinden hesaplayarak düşük gösterebilir. Gerçekte ise işçiler, köle pazarında sürekli satışa sunuluyormuşçasına, “hem işçi hem işsiz” durumuna düşecektir. Bu, güvencesizlik demektir, işgücünün maliyetinin düşmesi demektir. Patronların istediği de budur. Bu ise bir bakıma işsizliğin süreklileştirilmesi anlamına gelmektedir.

RESMİ OLMAYAN İŞSİZLİK DAHA DA FAZLA ARTIYOR

Patronların sınıfa yönelik işten atma saldırılarını tırmandırdığı, iflasların ve fabrika taşımalarının yaşandığı bu dönemde, işsizlik düşme değil yükselme eğilimindedir. Buna bir de göçmen köleliğinin eklenmesiyle resmi olmayan işsizlik tırmanmaktadır. Kısacası, iş aramayan ama çalışmayan kişi sayısı giderek artmaktadır.

“KIRALIK İŞÇİLİK” İŞGÜCÜ MALİYETLERİNİ DÜŞÜRECEK

Öte yandan, işsizliğin düşmesi, işgü-

cü maliyetlerini arttırma eğilimi yaratacağından patronların işsizliği düşürmek gibi esaslı bir dertleri yoktur. Bununla birlikte, “kiralık işçilik” ile esnekleşen işgücü piyasasının etkisiyle işgücü maliyetleri düşecektir. Bu nedenle artan işsizlikle birlikte esnekleşen işgücü piyasası patronlar sınıfı için tam da bulunmaz bir nimettir.

İŞÇİLER PATRONLARIN BAŞ SÖZCÜLERİNE PRİM VERMEMELİ

Patronların baş sözcüleri de bunu bildikleri için her türlü yalan ve aldatmacaya başvurarak bu yasağı geçirmek için çabalamaktadır. Bugünkü hükümette öne çıkan Mehmet Şimşek, Süleyman Soylu ve Lütfi Elvan gibilerinin kıdem tazminatıyla ilgili “uzlaşmacı” sözleri, işsizlikle ilgili “kaygı” duyduklarını açıklamaları, işçi

sınıfını kandırmaya çalışmaktır, düpedüz ikiyüzlülüktür.

Sınırlı bir taşeronluk düzenlemesini dahi aylarca bekletip “kiralık işçilik” yasağı meclisteyken bunu gündeme getirmek de bir yanılsama yaratmayı; taşeronluğun kalktığı izlenimiyle, işçi ve emekçileri pasifize etmeyi amaçlamaktadır.

Bunların tek derdi patronların çıkarlarıdır. Zira bunlar, işçilerin asgari ücret kıdem farkının karşılanması talebi için bir çift laf dahi etmemiştir. Sessiz kalarak, işçilerin haklı talebine karşı polis saldırısının, patronların işten atma saldırılarının arkasında durmuşlardır. Çünkü bunlar patronların çıkarlarını savundukları için başa gelmiş tiplerdir. Artık işçiler de bu asalaklara prim vermemeli, işçi kardeşlerine güvenmeli, birlik olup harekete geçmelidir.

DİSK: Kıdem hakkımız gasp edilemez!

DİSK Genel-İş İzmir 2 No’lu Şube, kiralık işçi yasası ve kıdem tazminatının gaspına yönelik saldırıları protesto etti. 10 Mart’ta İzmir’in çeşitli bölgelerinde eş zamanlı eylem yaptı

Konak’ta toplanan işçiler, Başbakanlık Ofisi’ne yürümek istedi. Polis barikatı ile karşılaşan işçilerle polis arasında kısa süreli gerginlik yaşandı. İşçilerin kararlılığı üzerine, polis geri çekildi ve Başbakanlık Ofisi’nin yanında açıklama yapıldı.

Eylemde konuşan Genel-İş İzmir 2 No’lu Şube Başkanı Arif Yıldız, meclis gündemine gelen kıdem tazminatı ve esnek çalışma modeli ile ilgili düzenlemelere karşı direnmeye devam edeceklerini söyledi.

DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı ve DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Taner Şanlı saldırılara karşı direnmeye devam edeceklerini ifade etti.

DİSK’in burada yaptığı eylemle eş zamanlı olarak Buca Şirinyer Tansaş önü, Bayraklı AKP İl Binası önü, Karabağlar Yeşillik Caddesi, Eşrefpaşa Hastanesi önünde, Çiğli Belediyesi Altınyol, Bornova’da da eylemler gerçekleştirildi.

İşçilere saldırı

DİSK Genel-İş İzmir 3 No’lu Şube üyesi işçiler; 11 Mart’ta Gaziosmanpaşa Bulvarı ile Cumhuriyet Bulvarı’nın Konak Pier Köprüsü altındaki ana yola kendilerini zincirleyip yolu 15 dakika trafiğe kapatarak sermaye devletinin sınıfa yönelik saldırılarını protesto etti. Eyleme 20 işçi katıldı.

“Kıdemime dokunma; AKP yasanı geri çek!” pankartı açan işçiler, “Hükümet istifa!”, “Hükümet yasanı al başına çal!”, “Kıdeme uzanan eller kırıl-sın!”, “Kıdeme uzanan eller kırıl-sın!” sloganları attı. Konak Pier Köprüsü’ne de “Asla kiralık işçi olmayacağız. İstihdam büroları kölelik düzenidir. Kıdeme uzanan eller kırıl-sın. Kadro dediniz kıdemi yediniz” pankart astı. Eylem bitiminde 4 kişi gözaltına alındı.

İşsizlik oranı 10 ayın zirvesinde

Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarına hız verdiği, köle işçilik, kıdem tazminatı hakkının gaspı gibi uygulamaları gündeme getirdiği bu dönem, işsizlik de artış gösterdi. TÜİK verilerine göre, işsizlik oranı son 10 ayın en yüksek seviyesine ulaştı.

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK)

verilerine göre, Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaşta kişilerde işsiz sayısı Aralık döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 59 bin kişi artarak 3 milyon 204 bin kişiye çıktı.

İşsizlik oranı ise yıllık bazda 0.1 puan azalırken, önceki döneme göre 0.3 puan artışla yüzde 10.8 düzeyine, tarım dışı

işsizlik oranı da yıllık bazda 0.2 puanlık azalırken, önceki döneme göre 0.3 puan artışla yüzde 12.7’ye çıktı.

TÜİK verilerine göre, Aralık döneminde 15-24 yaş grubunu içeren genç işsizlik oranı yüzde 19.2 olurken, 15-64 yaş grubunda bu oran yüzde 11.0 olarak gerçekleşti.

Tekstil Grup TİS süreci ve İnci Plastik işçilerinin tutumu üzerine

Tekstil sektöründe 10 bini aşkın işçiyi ilgilendiren **Grup Toplu İş Sözleşme** süreci devam ediyor. Patron ve "işçi" sendikası temsilcileri arasında aylar öncesinden başlaması gereken TİS görüşmelerinin akıbeti hakkında herhangi bir bilgi yok. Bu duruma tepki gösteren tekstil işçileri üye oldukları sendikaların kapılarını çalıyorlar. Sonuç ise "siz işinize bakın biz en iyisini yaparız" cevabını almak oluyor. Yani işçilerin ödediği aidatlarla lüks içerisinde yaşayan **Teksif** ve **Öz İplik-İş** yöneticileri işçilerin hiçbir bilgisi olmadan, onayı alınmadan patronların çıkarına bir Toplu Sözleşme imzalayarak süreci dübbittiye getirmeye çalışıyorlar.

İNCİ PLASTİK İŞÇİLERİ PATRON VE İŞBİRLİKÇİ SENDİKANIN ÇARKINA ÇOMAK SOKTU

Tekstil Grup TİS kapsamında olan İnci Plastik işçileri ihanetçi sendikacıların oyunlarını bozmak için aylar öncesinden harekete geçtiler. Kendi taslaklarını hazırlayan işçiler ilk olarak **Öz İplik-İş** Sendikası İstanbul Şubesi'ne ve sendikanın genel merkezine taslaklarını ilettiler. Ardından **Öz İplik-İş'e** bağlı diğer Grup TİS kapsamındaki fabrikaların temsilcileriyle taslak üzerine görüştüler. Bu anlamlı girişimlerden rahatsızlık duyan sendika

yönetimi İnci Plastik işçilerini yalnızlaştırmak ve baskı altına almak için harekete geçti.

İlk adım olarak sendika yönetimi işçilerin seçtiği iki temsilciyi görevden aldı. İşçiler sendikanın bu saldırısına boyun eğmediler. Taslaklarının ve arkadaşlarının arkasında durdular. İşçilerin onurlu duruşunu hazmedemeyen sendika yönetimi ve patron işbirliğiyle görevden alınan eski temsilci işten atıldı. Bu saldırı karşısında da boyun eğmeyen işçiler arkadaşlarına ve TİS taslaklarına sahip çıkarak eylemli süreci başlattılar.

İnci Plastik işçileri fabrika önünde arkadaşları ve taslakları için nöbet tutuyorlar. Fabrika önünde ve Plastikçiler OSB içinde yürüyüş vb. eylemler gerçekleştiriyorlar. Çevre fabrikaların işçileri de eylemlere destek sunuyorlar.

TEKSTİL İŞÇİSİ İNCİ PLASTİK'TE AÇIĞA ÇIKAN İRADEYİ FABRİKALARINA TAŞIMALIDIR

İnci Plastik işçilerinin hazırladığı **Toplu İş Sözleşmesi (TİS)** taslağı geçmiş dönem sendikaların imzaladığı sözleşmeden ufak tefek farklılıklar içeriyor. Mevcut çalışma ve yaşam koşulları düşünüldüğünde olması gerekenin altında bir taslak denebilir. Buna rağmen işbirlikçi

sendika, patronla birlikte tahammülsüzce saldırıyor.

Saldırının arkasındaki neden, taslakta yer alan ufak tefek değişiklikler değildir. Asıl neden işçilerin kendi geleceklerini kendi ellerine almak için attıkları adımlardır. Sendika ağaları bu adımların güçlenmesi halinde saltanatlarının son bulacağını çok iyi biliyorlar.

İnci Plastik işçilerinin attıkları adım sendikaların gerçek işçi sendikasına dönüştürülmesi için, yıllardır patron ve sendika ağaları eliyle sergilenen toplu sözleşme oyununu bozmak, işçilerin talepleri doğrultusunda gerçek bir toplu sözleşme imzalamak için önemlidir.

Bunun için yapılması gereken ise Grup TİS kapsamındaki fabrikalar başta olmak üzere bütün fabrikalarda işçilerin "söz, yetki, karar" hakkını kullanmak için harekete geçmesidir.

İnci Plastik işçilerinin başlattığı mücadelede yalnız kalmamaları için dayanışmayı büyütmezdür.

İnci Plastik işçilerinin başlattığı onurlu mücadele kazanırsa başta Grup TİS kapsamındaki işçiler olmak üzere bütün işçiler kazanır. Bunu unutmayalım!

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI (DEV TEKSTİL)

Döhler Gıda işçileri: Arkadaşım yoksa üretim de yok!

Karaman'da faaliyet gösteren Döhler Gıda'ya ait Bahçelievler Mahallesi Ereğli Yolu Caddesi üzerinde bulunan fabrikadaki sendikalı işçiler, fabrika yönetimi ile aralarında devam eden anlaşmazlıklar nedeniyle 15 Mart günü sabah saatlerinden itibaren üretimi durdurdu.

Fabrikadaki öncü beş işçi önce "ücretsiz izinlisiniz", iki saat sonra da "işten çıkarıldınız" denilerek patronun saldırısıyla karşılaştı. Bu gelişme üzerine tüm çalışanlar iş bırakarak kapı önüne çıkarak üretimi durdurdu.

Tek Gıda-İş Karaman temsilcisi Orhan Soydan da açıklama yaparak 5 işçinin işine son verildiği ve sendika üyelerine baskı yapıldığı için grev yaptıklarını söyledi. Fabrikada yaklaşık 90 kişinin çalıştığını ve işçilerin neredeyse tamamının sendika üyesi olduğunu söyleyen Orhan Soydan, haklarını alıncaya kadar grevin süreceğini de sözlerine ekledi.

Yasal haklarını alabilmek adına iş bırakma kararı aldıklarını belirten işçiler, haklarının sonuna kadar arkasında olduklarını ve işten atılan arkadaşları tekrar işe alınıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Fabrika önünde durmaya devam edeceklerini belirttiler.

Mercedes-Benz işçisi harekete geçti

Mercedes-Benz İstanbul Hoşdere Fabrikası'ndaki işçiler yıllık primlerinin düşürülmesi nedeniyle harekete geçti. Primlerinin düşürülmesine tepki gösteren işçiler 14 Mart'ta sendikaya yürürken mesailere kalmama kararı aldılar.

Mercedes'te her yıl verilen primler bu yıl son derece düşük verildi. Geçen yıl 725 avro olarak verilen yıllık primler bu yıl 400 avro olarak belirlendi. 2015 yılında fabrikanın % 100 kâr ettiğini açıklamasına rağmen primlerin düşürülmesi işçilerin tepkisini de büyüttü.

Bu duruma tepki gösteren işçiler vardiya başlangıcında sendika binasının önünde toplanarak tepkilerini ortaya koydular. İşçiler bu durumda mesaiye kalmama kararı aldılar. Öte yandan postabaşlarının baskısı ile karşılaşan işçiler mücadelede kararlılıklarını ifade etti.

Atilla Makina işçileri saldırıya rağmen sendikalaştı

Kocaeli Arslanbey OSB'de bulunan Atilla Makina fabrikasında işçiler sendikalaştıkları için 22 Şubat günü patronun işten atma saldırısı ile karşılaşmıştı. Buna karşın Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası'n-

da örgütlenmeye devam eden işçiler, fabrikada çoğunluğu sağladılar.

428 işçinin çalıştığı Atilla Makina'daki örgütlülük için Çelik-İş Sendikası, geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Gü-

venlik Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulunmuştu. Bakanlık yetki başvurusunu onayladı.

Patronun saldırısı sonucu 10 işçi işten atılmıştı.

İşçiler neden suskun?

Bunca eziyete, yıkıma, haksızlığa, hak kaybına göz yuman, sermayenin acımasız saldırılarına hep boyun eğmek zorunda kalan işçilerimiz.

Hakarete boyun eğen, işten atılmaya sesini çıkarmayan, arkadaşı işten atılıp tüm hakları gaspa uğrarken kendi kabuğuna çekilen bizim işçilerimiz.

Geçmişten beri yaşanan ücret kayıplarına göz yuman, saat ücretlerini hesaplamasını bilmeyen, öğrenmeyen, kendisini temsile yetkili olan sermayenin bekçi köpeği olan bürokrat burjuva sendikacılarına boyun eğen bizim işçilerimiz!

Sermayenin yasal yürütme kolu olan hükümet ve onun miyancıları burjuva partilerinin asıl niyetlerini görmezden gelen, kendisi için çıkartıldığı söylenen iş kanunlarının asıl amacını araştırmayan, bekçi köpeği bürokratik işçi sendikalarının bölücü, ayrıştırıcı, ırkçı, milliyetçi söylemlerine uyararak kılını kıpırdatmayan bizim işçilerimiz.

Mezarda emeklilik yasasına sesini çıkartmayan, kendisini ilgilendirmediklerini düşünen, fakat çocuklarının geleceğini karartan bu uygulamaya hayır diyemeyen bizim işçilerimiz.

İşçi sınıfının ne olduğunu bilmeyen, öğrenmek istemeyen, okumayan, araştırmayan ama ne hikmetse söz ırkçılığa, bayrak, vatan, milliyetçilik söylemine gelince davulu eline alıp gümbür gümbür çalan, bu konuda adeta profesör kesilen, karşısındakini dinlemeyen, anlamayan bizim işçilerimiz.

Yıllardır bizleri, futbol, TV dizileri, zenginlik hayalleri, önü alınmaz harcama ve savurganlıklarla oyalayan, meşgul eden sermaye ilginç bir "ırk" yaratarak bugünkü işçi topluluğunu oluşturmuştur. Bugün herhangi bir işçiye sorsak "ne iş yapıyorsun?" diye "Filanca makine operatörüyüm!, sorumluyum, denetçiyim,

en gözde elemanım, fabrikanın sahibiyim, herkes gider ben en son giderim, teknisyenim, kaynakçiyim..." vb. cevaplar alırız. Kimse kendine işçi sıfatını yakıştırmıyor. İşte geldiğimiz nokta bu, işçiliği kendisine yakıştıramayan işçi topluluğu...

Siz hiç okullarda işçi sınıfının temel bilgilerine giriş diye bir ders duydunuz mu? Hangi okulumuzda işçilik ve işçi sınıfının gelişimi okutuluyor. Oysa ki 10 milyon öğrencinin, 9 milyonu işçi olacak... Geri kalanı memur, esnaf vs... Peki hangi partinin programında işçi sınıfının güçlenmesi projesi var?

Partilerin tümünün projelerinde kiralık işçi bürolarının açılması, bölgesel asgari ücret sisteminin hayata geçirilmesi, kıdem tazminatının fona devri vb. sermayenin programları var. İşçilerimizin kaç bu uygulamalardan haberdar?

Kısaca;

Güç ekseninden ayrılamayan, kopamayan, çıkarıcı, algısı düşük yığınların oluşturduğu işçi topluluğu...

İşçi sınıfı özüne dönmelidir. Özüne döndürülmelidir. Bunun için gerekli olan yapı mevcuttur. Bu yapı ve organizasyonların bir araya gelebilmesi, mevcut sorun

alanlarına müdahale etmesi ve bunun tüm yurttaki seferber edilmesi gerekmektedir.

İşçi kendi bağımsız, özgür, has sendikasını oluşturmalı, tabanda komitelerle ve kurullarla güçlenmeli ve sendikasının çalışabilir konuma gelmesini sağlamalıdır. Aksi halde mevcut sendikacılar da aynen bugünkü gibi bürokrasiye dönüşür. Çünkü bu bir pis hastalıktır. Çalışmayan sendikal görevden el çektilir. İşçi mücadele ederken kesin kararlı ve aynı zamanda net olmalıdır. Sonuç alınmadan eylem bitirilmemelidir.

Geleceğimiz sınıf bilinçli olarak çalışan, üreten işçilerle tanzim ve tayin edilmelidir. Komiteler işçi birlikteliğinin aşırı kaynaklarıdır. Nasıl vücutta kemikleri tutan hareket ettiren kas sinir sistemi varsa komiteler de işçilerin kas, iskelet, sinir sistemidir, onu ayakta tutar.

İşçi sınıfı yavaş yavaş yoksullaştırıldı. Kaygıların çemberi karın tokluğuna kadar daraltıldı. Mücadelenin meyvesi o kadar küçüldü ki gerçek olana, gerçek mükafata ayıp gibi bakıyoruz. İşçi hakkı olanı iştirince utanır oldu.

Şükretmekten başı dönen işçi sınıfı

emeğini, hakkını, geleceğini sömüren sermayeye ve onun yordakçısı sarı sendikalara duygusal anlamda bağlandı. Hatta öyle ki bu burjuva kurumların hak ve çıkarlarını savunur oldu.

Sendikaların varoluş sebebi unutuldu gitti. Sendika ve sendikacılar gözlerde büyüdü de büyüdü. Hatta işçilerin gözünde sendika kutsal bir kavrama dönüştü. Kendi sırtından elde ettikleri gücü paylaşma isteği ile kudretli bir varlığı ait olma dürtüsü hortladı. Bu kudretli varlık, görünmeyen bir sefalet duvarı ördü. Bu duvarda, futbol, TV dizileri, zenginlik hayalleri, ırkçılık, milliyetçilik, bayrak, vatan, millet, Sakarya gibi düşün çukurları bulunmaktaydı. Bu duvar işçi sınıfına önyargı denen rezil kavramı öğretti.

Mevcut hükümetler boş durmadılar. Onlar da sermaye babasının isteği ölçüde iş kanunları, torbaları oluşturdular. Her yüz kötü kanunun önüne lokomotif reddedilmeyecek bir kanun koyarak komple torbayı işçi sınıfına yutturdular. Global krizlerde bunalan sermaye, ekonomik yıkımın hincını 5920 sayılı kölelik kanunuyla işçi sınıfına atarak ödetti.

ESKİ BİR B/S/H İŞÇİSİ

Savaş politikalarını uygulamak için işçi sınıfına saldırıyorlar

Suriye'de yaşanan hezimet, AKP'nin içeride ve dışarıda saldırısını arttırmasına neden oldu. Suriye'de cihatçı çetelerin başarılı olamaması AKP'nin saldırgan politikalarını daha da hızlandırdı. Kürt halkına yönelik estirilen devlet terörü ve her türlü hak arama eylemine tahammülsüzlük, sermaye sınıfının ve hükümetinin politikalarının içeride ve dışarıda savaş ve saldırganlık olduğunu gösteriyor.

Renault işçilerine ve onun öncülerine yapılan teslim alma saldırısı da genel

siyasal süreçten bağımsız değildir. Renault işçilerinin mücadelesine yönelik saldırı, işçi sınıfının hak alma mücadelesine dönük bir saldırıydı. Sermaye hükümetinin savaş politikalarını bozan bu öncü işçi bölüğünün mücadelesi, estirilen savaş politikalarını dönem dönem boşa düşürmekte ve işçi sınıfının gündemini değiştirmekteydi. Renault işçilerini harekete geçiren şey asgari ücret sürecinde yapılan adaletsizliğin yanı sıra, yoksulluk ve kötü çalışma ko-

şullarına duyulan tepkiydi. Bu sorunlar üzerinden fabrika içerisinde yapılan eylemler, sermaye sınıfının savaş politikalarını gündemde tutmasını Bursa'daki fabrikalarda boşa düşürmekteydi.

Daha düne kadar aynı koşullarda sesini yükseltmeyen işçiler, talepleri için şimdi daha çok bir araya gelme isteği duyuyor. Ortadoğu ve Kürdistan'da yaşanan savaşın ekonomik boyutu ise işçilere vergi olarak yansıyor. Düne kadar daha rahat evini geçindirenler, bugün

zorlanır durumdadır. Bu dar boğaz işçileri mücadeleye zorlamaktadır. Dünyamızı yaşanmaz bir yer haline getirenler, yoksulluğu ve savaşı derinleştirmektedirler.

Renault işçileri şahsında hak alma mücadelesine yapılan organize saldırı Ortadoğu'da ve Kürdistan'daki savaşı derinleştirmek için içeride işçi sınıfını teslim almak amacını taşıyor. Sermaye sınıfının sefil çıkarları uğruna emekçi halklar yoksulluk ve katliamlara maruz bırakılıyor. Bu saldırıları boşa düşürmenin yolu ise, ortak talepler etrafında işçi sınıfını harekete geçirmekten geçiyor.

BURSA'DAN BİR İŞÇİ

TKİP V. Kongresi sunumu

Partinin sınıf çalışması, deneyimler ve sorunlar

(TKİP V. Kongresi'ne sunulan "Sınıf Çalışmasının Sorunları" başlıklı metni, Şubat 2016 tarihli geçen sayımızda yayınlamıştık. Şimdi ise söz konusu metni hazırlayan yoldaşın tamamlayıcı nitelikteki sözlü sunumunun kayıtlarını yayınlıyoruz. Gizliliğin gerektirdiği bazı bölümler buradaki yayında çıkarılmıştır...)

Kongreye sınıf gündemi kapsamında sunulan yazılı metin bütünlüğü içinde temel noktaları içeriyor. Bu nedenle ben daha çok tamamlayıcı bir sunum yapmaya çalışacağım. Daha çok da metal sürecinin dersleri ve deneyimleri üzerinde durmaya çalışarak.

Sınıf çalışmasının sorunları, siyasal mücadele sahnesine çıktığımızdan beri gündemimizde hep de özel bir yer tuttu. Fakat özellikle son yıllarda, birbirini izleyen MK toplantılarının, parti kongrelerinin, parti okullarının döne döne ele alıp tartıştığı en temel gündemlerden birisi oldu. Sorun parti basınımızda her vesileyle ve çok yönlü olarak tartışıldı. Özellikle Merkez Yayın Organı üzerinden pek çok yazı kaleme alınarak ayrıntılı tartışmaların konusu haline getirildi.

Bunların hemen tümü de, temel zayıflık alanlarımızın neler olduğunu açıklıkla ortaya koyan değerlendirmeler ve tartışmalardı. Ancak bu konuda sağlanan açıklıklara ve bu açıklıklar üzerinden ortaya koyduğumuz tüm çabalara rağmen, sınıf çalışmasında hedeflediğimiz mesafeyi almakta büyük bir zorlanma yaşadık. Nitekim değerlendirmelerimizde hep bir eşiğe gelip dayanmış olduğumuzu söyledik. Ve bu eşiği, son bir yılın eylemli süreçlerindeki başarımıza rağmen, hala da aşmayı başaramadık. Yer yer zorluyoruz, belli adımlar atıyoruz, ileriye doğru hep bir mesafe alıyoruz. Ama hala da tanımladığımız eşik aşılmak üzere duruyor önümüzde.

Son yıllarda ve özellikle son birkaç yıllık süreçte aldığımız mesafe, geçmişle kıyasladığımızda elbette önemli, bunu hiçbir biçimde küçümseyemeyiz. Yaşadığımız zorlanmalar ya da başarısızlıklar ne olursa olsun, deneyim ve birikim planında oldukça anlamlı bir gelişme sağlamış durumdayız. Son birkaç yılın gösterdiği en önemli olgu budur. Bu süreçlerdeki başarılı müdahale pratiğimiz, uzun yılları bulan bu deneyimin ve birikimin ürünü olmuştur.

Ama buna rağmen, özellikle hedeflerimiz üzerinden baktığımızda, aldığımız

mesafenin yetersizliği konusunda bir tartışma olduğunu sanmıyorum. Buradaki tartışmalarımızda, yeni tarihsel dönemden söz ettik, partinin gelişme süreçleri üzerine tartışmalar yapıyoruz. Gerek yeni tarihsel dönemin önümüze koyduğu görev ve sorumluluklar, gerekse de partinin gelişme süreçleri açısından, bu alandaki zayıflığımızı aşmak can alıcı bir önem taşıyor. Eğer bu zayıflığı aşamazsak, partinin gelişme süreçleri ciddi sorunlarla yüz yüze kalacaktır. Sorun bu denli önemli.

Sınıf cephesinde yaşanan son üç eylemlilik sürecinde oynadığımız rol, parti kongresine sunulmuş bulunan metinde de ortaya konulduğu gibi, partimizi sınıf cephesinde bir odak olarak öne çıkartmış olsa da, bu, sınıf çalışması alanındaki sorunlarımızın artık geride kaldığı anlamına gelmiyor. Tersine, özellikle metal fırtınası, zayıflık ve yetersizliklerimizi bir kez daha, fakat bu kez daha sarsıcı bir biçimde yüzümüze vurdu, bütün bunları çok daha açık bir biçimde görmemizi sağladı.

"Zayıflıklarımız ve yetersizlikleri-

miz" denildiğinde, şunu doğru anlamak durumundayız: Tartışmalarımızı metal sürecine müdahalemiz üzerinden yapıyoruz genellikle, bu bir yanılsamaya yol açmamalıdır. Yetersizliklerimiz ve zayıflıklarımız, yalnızca metal sürecini değil, fakat partinin sınıf çalışmasının toplamını kesmektedir. Metal sürecinde sadece yansımalarını buldu, kendisini daha açık bir biçimde dışa vurmuş oldu. Tam da bu

zayıflıkların kendisi, müdahalemizde belli sınırları aşamamamıza, daha ileriye taşımada zorlanmalara yol açtı.

Biz son derece anlamlı bir inisiyatif ve pratik sergiledik metal sürecinde. Parti çalışması açısından bundan öğrenebileceğimiz çok şey var. Bununla birlikte, parti çalışmamızın genelinde bugüne kadar aşamadıklarımızın

yanı sıra, son metal sürecine müdahalemizde ayrıca bazı zayıflıklar yaşadık. Tartışmayı somutlayabilmek, daha anlaşılır hale getirebilmek için, bu süreçteki müdahalemizi, bu müdahalede yaşadığımız yetersizlikleri ve zaafiyetleri de tartışmak, bunları da bilince çıkarmak durumundayız.

Sınıfa dönük çalışmamızda bizi en çok zorlayan ya da zayıflıklarımıza kaynaklık eden en temel sorun alanımız, sınıfa dönük çalışma tarzımız oldu. Bunu yıllardır tartışıyoruz. Nitekim bu çerçevede parti saflarında bakış açısı planında belli bir açıklık da yaratılmış durumda. Sorun daha çok bunu pratikte aşmak planında ortaya çıkıyor. Kuşkusuz gelinen yerde, yer yer aşan örnekler de yaşanabiliyor. Geçmişle kıyaslandığında anlamlı bir yönelim var. Greif'in dersleri ve deneyimleri ışığında, onun pratiğine uygun bir çalışmayı örmek çabası da var. Ama henüz bunları partinin geneline yayabilmiş değiliz. Ve bu çabaların ne kadar istikrarlı olacağı konusu da önemli. Zira zorlanmalar karşısında, hedeflediğimiz tarzda bir çalışmayı ilerletmede ne denli ısrar ve kararlılık göstereceğimize asil önemli olan.

Geçmiş süreçlerde de bizim belli çalışma alanlarında hedeflerimize uygun çalışmayı örgütlemek noktasında anlamlı pratiklerimiz oldu. Greif Direnişi de bunun en ileri örneği olarak yaşandı. Sınıf çalışmamızda yüklenmenin ürünü anlamlı bir ileriye sıçrayıştı Greif. Ama daha sonraki sürece baktığımızda, bunu istikrarlı bir yönelim olarak genele mal edemediğimizi de gördük.

Sonuç olarak sorun bugün bizim karşımıza, bunu temelli bir yönelim haline getirebilmek, çalışmayı bu zeminde ilerletebilmek sorunu olarak çıkıyor. Biz

Yetersizliklerimiz ve zayıflıklarımız, yalnızca metal sürecini değil, fakat partinin sınıf çalışmasının toplamını kesmektedir. Metal sürecinde sadece yansımalarını buldu, kendisini daha açık bir biçimde dışa vurmuş oldu.

Greif öncesinde de anlamlı çalışma deneyimleri üzerinden belli mesafeler alabilmiştik. Fakat bunlar her seferinde şu veya bu nedenle, ama temelde o istikrarlı yüklenme iradesini ortaya koyamadığımız için, sürekliliği olan bir yönelime dönüşemedi. Yer yer zorlamalarımızın ardından, biz tekrar rutinde ifadesini bulan eski çalışma tarzımıza dönmek durumunda kaldık.

Bu nedenle özellikle Greif deneyimini ve derslerini pratiğimize ışık tutacak bir tarzda yeniden yeniden ele almak durumundayız. Zira Greif, ön örgütlenme süreci ve direniş pratiğiyle, yaşadığımız zorlanmaların nereden ve nasıl aşılabileceği noktasında son derece yol gösterici bir deneyim oldu.

Genel planda deneyimlerimizi irdelemek, sonuçlar çıkarmak noktasında belli bir başarısızlığımız var. Ama bu Greif için geçerli değil. Partimiz Greif'in sınıf hareketi açısından taşıdığı önem, bu çerçevede de deneyimleri ve dersleri konusunda önemli değerlendirmeler yapmış bulunuyor. Yine de müdahalemizin üstün yanları kadar zayıflıkları üzerinde durmak hala da bir ihtiyaç. Greif'e dönük müdahalemizde, özellikle direniş sürecinde, belli yetersizlikler ve zayıflıklar yaşadık. Bu zayıflıkları gereğince tartıştık ama yazık ki parti geneline çok fazla mal edemedik. Bazı sorunların kamuoyu önünde tartışılması gerekmiyor kuşkusuz, ama çalışmamız açısından önem taşıdığı için bunu hiç değilse parti içinde yapabilmek gerekirdi.

Metal sürecine gelince. Aradan aylar geçti, ama biz hala da bu sürecin değerlendirmesini gereğince yapabilmemiş, derslerini ve deneyimlerini ortaya koyabilmiş değiliz. Konuya ilişkin bir ilk sunum burada delege yoldaşlardan biri tarafından yapılacak. Dolayısıyla şu an söyleneceklerin belli sınırları olması kaçınılmaz olsa da, sonuçta bütün bir süreç üzerinden bize yansıyan bir tablo var. Bu tablo üzerinden müdahalemizi irdeleyebilmek

durumundayız. Metal sürecine ilişkin özel sunumun ardından da zaten konuyu yeniden tartışma olanağı bulabileceğiz.

Greif'te örgütlenme ve direniş öncü devrimci müdahalenin ürünüydü. Ve bütün bir Greif sürecine devrimci müdahale çabası damgasını vurdu ve bu direnişin sonuna kadar da sürdü. Kuşkusuz zayıflıkları ve eksiklikleri vardı, ama bütün bir süreç boyunca devrimci sınıf çizgisinin gerekleri doğrultusunda hareket edildi, bu sayede örnek bir direniş pratiği sergilendi. Özellikle de işçilerin bilincini geliştirmek noktasında anlamlı bir çaba harcandı. Bence Greif'in en ayırtedici yönlerinden biri buydu, devrimci müdahale çabasıydı. Devrimci öncülere sahip bir işçi direnişiydi bu, bunun temel önemde imkanlarına sahipti.

Metal direnişi ise, özellikle son derece kritik önem taşıyan başlangıç evresinde bizim politik ve pratik müdahalemizle bir itilim kazanmış olsa da, esas olarak nesnel dinamiklerin ürünü oldu. Yaşadığımız sorunlar da temelde bundan kaynaklanan sorunlar oldu. Nesnel dinamikler üzerinden patlak veren bir eylemliliğe müdahalenizin, ön hazırlıklarınızın yetersiz olduğu koşullarda, belli sınırlarla yüz yüze kalması kaçınılmazdı.

Biz bu süreçte, eylemliliğe bir ilk itilim kazandırmada ve ardından da isabetli tutumlarla yaymada gerçekten çok önemli bir rol oynadık. Bu gerçeği hiçbir biçimde karartmadan, bu süreçte müdahalede yaşadığımız yetersizlik ve zayıflıkları da çok yönlü olarak irdelemek ve parti saflarını bu konuda eğitmek durumundayız. Bunu yapmak, çalışmamızın önünü açabilmek

bakımından önem taşıyor. Zira metal süreci, sınıfa müdahaledeki zayıflıklarımızı görebilmek bakımından çok anlamlı bir eğitim malzemesi sunmaktadır.

Metal sürecine müdahalede en temel zayıflık alanımız neydi? Her şeyden önce Greif gibi fabrika zemininde örgütlü mevizlere sahip değildik. Bunun da bir parçası olarak bu hareketlilik devrimci öncü işçilerden de yoksundu. Dolayısıyla ciddi bir zayıflıkla yüz yüzdü. Yanı sıra kendi güç ve olanaklarımız da oldukça sınırlıydı. Bütün bu olumsuz koşullara rağmen böyle bir direnişe politik önderlik ve pratik inisiyatif planında yine de anlamlı bir müdahalede bulunabildik.

Elbette yıllardır metal sektörüne yönelik bir çalışmamız, fabrikalara dönük müdahalelerimiz, işçi ilişkilerimiz vardı; ama stratejik fabrikalarda derinleşen bir çalışmaya dayalı mevizler yaratamamış olmamız, bütün bir sürece müdahalemize damgasını vurdu, daha doğrusu, bu müdahalenin kaçınılmaz sınırlarını gösterdi. (...)

Dolayısıyla, metal sürecine müdahalemizi değerlendirirken bütün bunları göz önüne almak, ama beraberinde sergilediğimiz zayıflıkların ve zaafın altını kalınca çizmek, böylece sınıf çalışmamız için yol gösterici bir deneyim olarak değerlendirmek durumundayız.

Sürece bakıldığında, en temel sorunun devrimci politik müdahale alanında yaşandığı görülüyor. Kuşkusuz bu sadece metal sürecine ilişkin bir zayıflık değildir, her dönem tartıştığımız sorunlardan biridir. Nitekim üç yıl önceki IV. Parti Kongresi'nde de bu sorun gündeme gelmiş, sınıfın geriliğinin politik müdahalemizi

geriye çektiğini, yer yer ekonomizme düşme belirtileri sayılabilecek zayıflıklar yaşanabildiğini saptamıştık. IV. Parti Kongresi bu eğilimleri eleştirmiş, ortaya açık ve net bir bakış koymuş, devrimci politik müdahalenin sınıf çalışmamızın belirleyici ana eksenini olduğunun altını çizmişti.

Hiç değilse yansıyan tablo üzerinden baktığımızda, metal sürecinde bu açıdan çok belirgin zayıflıklar yaşandığını görüyoruz. Birlik sayfasının durumu bunun özellikle göze çarpan örneklerinden biri oldu. Metal eylemliliklerine müdahalede bu sayfanın kendi yönünden çok önemli bir rol oynadığını biliyoruz. Hareketin somut seyrine yön vermede ve yayılmasında önemli bir rol üstlenen bu sayfa, yazık ki aynı başarıyı devrimci müdahale planında gösteremedi. Bu doğrultuda etkili bir araç olarak kullanılmadı.

Bunun bir bakış açısı zaafiyetinden değil, fakat sürecin yoğun ve hızlı akışından doğan bir sonuç olduğu söyleniyor. Evet, yoğun bir süreçti, dahası güç ve olanaklarımız oldukça sınırlıydı, o hengenin içinde bazı şeyleri yapmak zor olabiliirdi, bunu anlamak mümkün. Ama sorunun salt bundan kaynaklandığını düşünemeyiz. Bunun ötesinde, özellikle metal işçilerinden yansıyan gerilik, açık ki devrimci politik müdahale planında bir tutukluğa, geri bir duruşa yol açtı. Metal işçileri ne Tekel işçilerine, ne de direniş sürecindeki Greif işçilerine benziyorlardı. Sınıf bilincinin geriliği, örgütlenmesinin geriliği, gerici düzen ideolojileriyle o çok yönlü kuşatılmışlık, belli ki tüm bunlar bu tutukluğa besleyen bir basınç yarattı. Bizim müdahalelerimizle hız kazanan bir süreç var, bunu daha da ileriye taşımak istiyoruz, buradan gelen sorumluluklarımız var. İşte bunu yapabilmek, bu sorumluluğu koruyabilmek adına, söz konusu geri bilinçle çok fazla karşı karşıya gelmemeye çalışıldığını görüyoruz. Çok zorunlu durumlar dışında bunun üzerine gidilmekten geri duruldu, bu yeterince açık. Süreç boyunca toplamda yansıyan bu idi.

Sonuçta sürece devrimci politik müdahale belirgin biçimde zayıf kaldı. Birlik sayfası metal işçilerinin geri bilincinin sürekli olarak yankılandığı bir platform haline geldi. Elbette bu kendi başına bir sorun değil, sonuçta sınıfın verili gerçeği bu. Ama biz bunu bu sınırlarda bırakmamalı, bu geriliğe etkin bir biçimde müdahale ederek mümkün mertebe dengeleyebilmeliydik. Belki o ilk dönemin yoğunlukları içinde yeterince yapılamayabilirdi, fakat daha sonraki süreçlerde mutlaka yapılabilmeliydi. Oysa daha sonrasında da aynı zayıflığın sürdüğünü görüyoruz.

Sorun salt Birlik sayfasının bu açıdan etkili bir biçimde kullanılmamasıyla da sınırlı değil. (...) Sonuçta, Birlik sayfasının "devrimci müdahale" açısından etkili bir şekilde kullanılmadığı, diğer müdahale araçlarının devreye sokulmadığı bir

Özellikle Greif deneyimini ve derslerini pratiğimize ışık tutacak bir tarzda yeniden yeniden ele almak durumundayız. Zira Greif, ön örgütlenme süreci ve direniş pratiğiyle, yaşadığımız zorlanmaların nereden ve nasıl aşılabileceği noktasında yol gösterici bir deneyim oldu.

tablo var. Bunlar yapılabilirdi, “yoğunluklar” hiçbir biçimde bunun önünde bir engel değildi.

Birlik sayfasının ötesinde zayıflıkların yansıdığı başka alanlar da var. Pratik süreçlerde dışı vuran zayıflıklar bunlar. İşçilerin geriliğini gözetmek adına müdahalelerimize sınırlar konulduğunu biliyoruz. Daha ilk adımda başladı bu türden hatalı eğilimler. Bursa’da Kent Meydanı’nda bir eylem gerçekleştirildi. Bu eylem öncesinde, Birlik adına yapılmaması gereken bir açıklama yapıldı. Hiçbir pankart açılmayacak denildi! İşçiler böyle bir geri eğilim taşıyabilirler, hiçbir pankartın açılmasını istemeyebilirler. Ama Birlik bu geri tutumun sözcüsü olamaz, gerekçesi ne olursa olsun, altında Birliğin imzası olan böyle bir açıklamayı yapamaz, yapmamalıydı. Nitekim bu tutum daha sonrasında eylemliliklerin dayanışmaya kapatılması biçiminde sürdü. Eylemlerin dayanışmaya kapatılması, bizim devrimci müdahalemize de kapatılması anlamına geliyor. Bunu görebilmeli, buna daha en başından gereken tutum alınmalıydı.

Greif’teki işçiler de geri bilinçli işçilerdi, şovenizmin, dinsel gerici ideolojinin etkisi altındaki işçilerdi. Onlar da fabrikada işgal süreci başladığında, direnişi dayanışmaya kapatmak istediler, fabrikaya kimseyi almayalım dediler. Ama öncü işçilerin varlığı, onların kararlı tutumları, işçileri ikna etmeleri sayesinde bu aşıldı. Elbette metalde bu türden devrimci öncü işçiler yoktu, müdahalemiz belli sınırlara çarpıyordu. Bu açıdan farklılık ortada olsa da, biz bu noktada çok daha kararlı bir tutum almalı, sürekli biçimde üzerine gidebilmeliydik. Oysa zaman zaman böyle yapmamalısınız diyen zayıf açıklamaların ötesine geçemedik.

Bu tutum aslında Kent Meydanı’ndaki tutumun bir uzantısıydı. Bilinç çok geri, şu an çok fazla yapılabilecek bir şey yok anlayışı kendini gösterebildi. Ama burada sorun, sizin müdahalenizin o an ne kadar sonuç vereceği değil ki. Bu müdahale hiç değilse Birlik sayfası üzerinden sürekli ve güçlü bir biçimde yapılabilirdi ki, işçilerin hiç değilse nispeten ileri kesimlerinin zihninde giderek soru işaretleri yaratılabilsin.

Son derece önemli bir başka zayıflık alanı, fabrikayı terk etmeme eylemlerinde polis denetiminin kabullenilmesi. Yine geri bilincin ürünü bir zayıflıktı bu. Ön hazırlık süreçleri üzerinden müdahalemizin yetersizliği koşullarında bu konuda da yapabileceğimiz çok şey olmayabilir ama biz bunu da sürekli ve sistemli bir biçimde işlemek durumundaydık. Bir direnişi sakatlayan, geri bilincin aşılmasını güçleştiren, “mücadele içinde eğitim”i zaafa uğratan, bu açıdan önemli sonuçları olan bu kabullenişin üzerine kararlılıkla gidilebilmeliydi. Nitekim bazı işçiler, facebook sayfaları üzerinden yaptıkları tartışmalarda, bunun yarattığı olumsuz sonuçları bizzat kendileri anlatıyorlar ve bunu açıkça eleştiriyorlar. Sonuçları

eylemi belirgin biçimde zaafa uğratan bu geriliğe cepheden ve çok güçlü bir biçimde vurulabilmeliydi. Birlik sayfası üzerinden, Birlik bülteni üzerinden, bildiriler vb. üzerinden bu yapılabilirdi. Müdahale tam da bu alanlar üzerinden yapılabilirdi ve işçilerin bilincine seslenmenin her türlü aracı bu doğrultuda kullanılabilirdi. Bu konudaki zayıflık, işçilerin geri bilincinin yarattığı baskılandıktan çok bağımsız değil.

Bir başka zayıflık ise şu oldu: İşçiler tarafından hedef tahtası haline getirilen, Türk Metal sendikasıydı. Kapitalist patronlar geri planda kaldılar. Hatta yer yer kimi fabrikalarda bu geri bilincin yansımaları rahatsız edici boyutlara da vardı. Bu elbette bizi aşan bir durumdu, işçilerin verili gerçekliği. Ama tam da bundan dolayı, özellikle ve öncelikle bunun üzerine gidilmeliydi. Bu da gereğince yapılmadı. Birlik temsilcisiyle yapılan röportajlarda, işçiler ilk adım olarak Türk Metal’e yöneldiler, sonraki hedef metal patronları olacaktı gibisinden, geri bilincin de etkisiyle biraz “aşamalı bilinçlenme” teorisini akla getirebilecek vurgular var. Yani “önce Türk Metal, sonra MESS”! Kuşkusuz bu kaba bir tarzda yapılmadı, ama burada da belli belirsiz bir biçimde bir bakış açısı zayıflığı kendini hissettirdi.

Bir işçi eylemliliğine müdahalede, bu en geri bir işçi eylemi olabilir, bir fabrikada ücret zammı için eylem olabilir ya

da bir yemek boykotu olabilir, vb., sonuçta siz işçilere seslenirken, düzen ve devlet gerçekliğini, hele de sermaye ve sınıflar gerçekliğini, elbette uygun bir dil ve üslupla, ama kesin olarak sürekli bir biçimde işlemek zorundasınız. Devrimci müdahale budur, bir eylemliliğe politik müdahale budur. Hedefimiz her durumda sınıf hareketinin devrimci gelişiminde mesafe alabilmektir. Her çabayı buna yöneltmektir, her eylemden, her fırsattan

bu doğrultuda yararlanabilmektir. Metal sürecinin toplamında bu açıdan yazık ki çok tutuk kalındı ve önemli zayıflıklar sergilendi.

Bu aynı konuda açıklayıcı bir ORS örneği var. ORS, kararlılığıyla ve soluğuyla gerçekten dikkat çeken bir direnişti. Yakın zamana kadar da süren bir direniş oldu. Ama direniş süreci boyunca ORS

işçileri, Birlik sayfası üzerinden, günlerce patrona seslenip durdular. Öyle ki, patrona bir yalvarmadıkları kaldı. Fabrikada muhatap oldukları bir yönetici var, hep o yönetici hedef tahtası haline getirildi. Eğer o yönetici giderse, patronun kârlarını nasıl da katlayacakları konusunda sözler bile verdiler. Geri bilincin son derece çarpıcı bir örneği idi bu davranışlar.

Bu çerçevede şunu söylemek gerekir. Eğer siz bu sayfayı işçilerin bir kürsüsü haline getirmişseniz, onlara söyleyecek sözünüz de mutlaka olmalı! Kuşkusuz direnişi yücelteceğiz; ama bunu yaparken söylenmesi gerekenleri söylemiyorsak,

işçilerin bilincine seslenmek diye bir sorunumuz yok demektir!

Devrimci müdahale, sınıfın bilincini geliştirmeyi hedefleyen müdahaledir, sınıfa bilinç taşımaktır. Bunun en etkili bir şekilde yapılabileceği süreçler de, tam da bu türden eylemsel süreçlerdir. Bu müdahalenin imkanlarını yakaladığınızda, sürekli ve sistemli bir biçimde bunu yapabilmek durumundasınız, bilinç ne denli geri olursa olsun, bundan hiçbir biçimde kaçınamazsınız. Vurgulanması, altı kalınca çizilmesi gereken, temel noktalardan biridir bu.

Sınıf hareketi cephesinde en temel zayıflık alanının ne olduğu konusunda yeterli bir açıklığımız var. Kolluk güçleri başta olmak üzere devlet kurumları, sermaye sınıfı, kurulu düzen, sınıf mücadelesi vb., tüm bu konularda son derece geri bir bilinç egemen işçilere. Ama eğer biz sınıf mücadelesini geliştirmede mesafe almak istiyorsak, bu geri bilince güçlü bir biçimde vurmak zorundayız. Denilebilir ki, öylesine bir gerilikle yüz yüze ki, “devrimci müdahale” gidip bir duvara çarpıyor! “Duvara çarpıyor” olsa bile, hiçbir biçimde bunu yapmaktan geri duramayız. Mutlak bir biçimde, sadece eylemlilik süreçlerinde değil, gündelik siyasal çalışmamızın her anında da bunu yapabilmek zorundayız. Bunu yapmadığımızda, temel misyonumuzu yerine getirmiyoruz demektir.

Kuşkusuz işçiler temelde ancak mücadele süreçleri üzerinden eğitilebilirler. Bu nedenle de öncelikle işçilerin eylemini geliştirmek, onları mücadele süreçlerine çekmek, propaganda ve ajitasyonumuzun içeriğini de bu çerçevede oluşturmak gerekir. Yani devrime, sosyalizme ilişkin genel ve soyut bir propaganda ve ajitasyon değil, sınıfı harekete

Devrimci müdahale, sınıfın bilincini geliştirmeyi hedefleyen müdahaledir, sınıfa bilinç taşımaktır. Bunun en etkili bir şekilde yapılabileceği süreçler de, tam da bu türden eylemsel süreçlerdir.

geçirmeyi hedefleyen bir propaganda ve ajitasyon! Zira işçiler ancak fiili mücadele içerisinde edindikleri özdeneyimler üzerinden eğitilebilirler. Bunlar çok iyi bilinen gerçekler.

Ama bu temel önemde gerçekler, temel önemde bir başka gerçeği de hiçbir biçimde unutturmamalı: İşçiler eyleme geçtiklerinde ya da kendiliğinden eyleme geçtiklerinde, bu kendiliğinden sınırlar içerisinde kaldıkları sürece, bu süreç onların eğitiminde/bilinçlenmesinde son derece sınırlı bir rol oynuyor. İşçi hareketinin yıllardır yaşadığı kısır döngünün gerisinde bu var. İşçiler yıllardır hareketlilik içindeler. Sendikal örgütlenmedir, işten atılmadır, düşük ücretlerdir, ücretlerin ödenmemesidir, vb... Bu zeminde eylemlilikler yıllardır yaşanıyor. Ayrıca işçi hareketi dönemsel çıkışlar, hareketin önünün açılacağı beklentisi yaratan eylemlilikler yaşadı. Ama bunlar sınıfın eğitiminde, dolayısıyla sınıf hareketini ileriye taşımada esaslı bir rol oynayamadı. Çünkü kendiliğinden bilincin sınırları çok fazla aşılamadı. Bunun içindir ki, bu her seferinde işçilerde, sonuç alamamanın getirdiği bir moral kırılmaya, geri çekilmeye vb. yol açtı.

Evet, sınıfın bilinci eylemliler sürecinde geliştirilebilir, sınıfın kendi özdeneyimleri üzerinden bu başarılabılır ama sınıfın eylemliler süreçlerinde edindiği o dar sınırlı bilinç üzerinden alınabilen mesafe de ortadadır. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira kendiliğinden edinilen bilincin dar sınırlarını kırmak, eylemin derslerini ve deneyimlerini bilince çıkarmak, devrimci öncü müdahalenin bir ürünü olabilir ancak. Tam da bundan dolayıdır ki, o eylemlilik sürecine eşlik etmesi gereken "devrimci müdahale", çok büyük bir önem taşımaktadır. Bunu yapmadığınız, yapamadığınız sürece, bu türden bir müdahaleyle sınıfın eylem içinde öne çıkan öncülerini eğitmeyi başaramadığınız sürece, sınıf hareketi de gelecekteki mücadeleleri ileriye taşıyacak deneyim ve birikimden yoksun kalacaktır.

Önemli olan işçilerin bir mücadele sürecine girmeleridir; bu süreç onları eğitecek, kaçınılmaz biçimde ileriye çekecektir, diye düşünülebilir. Ama yazık ki bu hiç de öyle kendiliğinden olmuyor, olamaz da. Özellikle de bugün, sınıf hareketinin bugünkü verili durumunda. Bugünün koşullarında bu ancak devrimci öncünün bilinçli ve yöntemli müdahaleleriyle başarılabılır.

Nitekim metal sürecinin ürünü bağımsız sendika gerçeği üzerinden yansıyanlara bakıldığında, bunun böyle olduğu bütün açıklığı ile görülebilir. Burada bir araya gelenler güya geride kalan sürecin öncüleri, ama aynı zamanda sürecin tüm geriliklerinin de temsilcileri! Onlardan yansıyanlara baktığımızda kendiliğinden sürecin onlara pek de bir şey katamadığını tüm açıklığı ile görüyoruz. Metal sürecinden çıkarılması gereken en önemli derslerden biri tam da budur.

Sonuç olarak şu söylenebilir: Sınıf hareketinin verili geriliği, bizim politik müdahalemizin içeriğini şu veya bu düzeyde etkiliyor. Gerek genelde sınıf çalışmamız, gerekse de metal sürecinde yansıyanlar açısından bunu görebilmek ve gereken müdahaleyi yapabilmek durumundayız. Sorun hiçbir biçimde, bizim müdahalemizin o gün için hangi sonuçları yaratacağı değildir. Çok geri bir bilincin duvarına çarpabiliriz, ama hiçbir biçimde söylenmesi gerekenleri tok ve güçlü bir biçimde söylemekten geri durmamalıyız. Sorun, ne söyleyeceğimiz değil nasıl söyleyeceğimiz sorundur. Sınıflar gerçeği üzerinden ve sınıfın diliyle gidebilmek sorundur.

Devrimci propaganda ya da sınıf

hareketine devrimci politik müdahale, kapitalizmin ürettiği kötülükleri ya da sendika bürokratlarının ihanetini vb. sergilemenin ötesine geçebilmelidir. İşçilere kapitalist düzen, sermaye devleti, sınıflar ve sınıf mücadelesi vb. gerçeklikleri her vesileyle anlatabilmek durumundayız. Bu bizim gündelik faaliyetimizin temel ekseni olabilmelidir. Gündelik siyasal faaliyet diyoruz, sınıfa politik sorunlar üzerinden gitmek diyoruz, ya da sınıfın dar ekonomik sorunları/ekonomik mücadele

talepleri üzerinden gitmek vb., bütün gidişlerimizde, yani ister politik gündemler üzerinden olsun, isterse fabrikanın dar sorunları olsun, biz bu çerçevede bir müdahaleyi yapabilmek, sınıfa "politik bilinç taşıma" işlevini yerine getiren bir faaliyeti örgütlemek zorundayız.

Altı çizilmesi gereken bir diğer nokta, sendikal mücadeleye

bakışımız ya da sendikal mücadele alanındaki pratiğimiz...

(...)

Metal sürecinin ürünü bağımsız sendika deneyimi, bugün ortaya çıkan pratik ışığında, özellikle bizim sendikalara bakış açımız üzerinden çok yönlü irdelenmesi gereken bir konudur. Bu alandan yansıyan zayıflıklar üzerinden, bizim sendikal mücadeleye bakış açımızın ne olduğunu ve yaşadığımız sorunları nasıl aşacağımızı tartışmamız gerekiyor. Sendikalar sorununa ve iktisadi-sendikal mücadeleye nasıl bakmamız gerektiğini ele alan temel bir metin dün kongreye sunulmuştu. Bu metindeki bakış açısı ışığında sorunları irdelediğimizde, buradaki zayıflık alanlarını görmek bir güçlük taşıyor.

Sendikal mücadele cephesini ele alan bu temel değerlendirmenin yanı sıra, Ku-

ruluş Kongresi'nde bu soruna ilişkin yapılan tartışmalara da dikkatli bir şekilde bakmak gerekir. Kuruluş Kongresi'nde bu aynı konuda çok anlamlı tartışmalar yapılmış, sorunun çok değişik boyutları ele alınıp irdelenmiş. Bunlar bugüne de yol gösteren tartışma ve değerlendirmeler. Hatta bazı tartışmalar bugün yaşadıklarımıza olduğu gibi oturuyor. Örneğin bağımsız sendika sorunu metal üzerinden tartışılmış, o dönem de metal eylemliliği ve Türk Metal'den büyük toplu istifalar var... Partinin Kuruluş Kongresi'ne denk gelen 1998 sonbahar hareketliliğinden söz ediyorum. Sözkonusu tartışmalar metalde ortaya çıkan bağımsız sendika deneyimi açısından da bugün son derece günceldir ve yön gösterecek niteliktedir. Gerek temel önemdeki sendikalar metni, gerekse de Kuruluş Kongresi tartışmaları, bugün özellikle parti saflarında bir eğitim konusu haline getirilebilmelidir.

Bizim sorunumuz ya da hedefimiz, hiçbir biçimde ne yapıp edip işçileri bir sendika çatısı altında örgütlemek değildir. Greif pratiğimiz bu açıdan yüz ağartıcıdır. Biz işçileri bir an önce DİSK Tekstil'de ya da bir başka sendikada örgütleyelim bakışıyla bir sendikal örgütlenme çalışması yapmadık. Orada ciddi bir emek harcarak anlamlı bir süreç işlettik. İşçileri sendika bürokrasisi gerçeği konusunda, mücadele deneyimleri konusunda vb. eğitmek için çaba harcadık ve bu çabanın sonuçlarını da aldık. İşçileri sınıf hareketinin bugünkü düzeyinde işgal gibi bir eyleme yöneltebilmek, tam da bu çabanın bir ürünü oldu. Bu, sendikalaşma mücadelesini nasıl ele alacağımızın, onu nasıl bir perspektifle yürüteceğimizin ya da yürütmemiz gerektiğinin özel önemini gösteriyor.

(...)

Bizim hedefimiz ne yapıp edip işçileri bir sendikal çatı altında toplamak değil demiştim. Her şeyden önce bizim sınıfa dönük çalışmamız hiçbir biçimde sendikal örgütlenme çalışmasına daraltılabilecek bir çalışma değil. Asıl hedefimiz devrimci bir işçi hareketini geliştirebilmektir. Sendikal örgütlenme çalışması da bunun içinde bir yere oturabilir ancak. Dolayısıyla, sendikal örgütlenmeyi sınıfı devrimleştirme faaliyetinin bir parçası olarak ele almak durumundayız.

(...)

Kuruluş Kongresi'nde sendikalaşma sorunu çerçevesinde yapılan tartışmalarda (ki oldukça somut ve ayrıntılı tartışmalar) "işçiler sendika yönetimine!" şiarının yeterli olmadığı, "devrimci işçiler sendika yönetimine!" şiarının formüle edilmesi gerektiği tartışılıyor ve bu ortak bir iradeye dönüşüyor. Kaldı ki "devrimci işçiler sendika yönetimine" sloganı daha '70' yıllarda tartışılan ve kabul gören bir slogan. Sendikal cephe söz konusu olduğunda yapmamız gereken, sınıf hareketinin bu alanında da devrimci sınıf çizgisini geliştirmek ve hakim kılabilirdir.

Bunun taşıyıcısı olacak işçiler de doğal olarak ancak sınıf bilinçli devrimci işçiler olabilir. Bu bilinçten yoksun işçilerle bu alanda yol yürünemez. Siz eğer sendika yönetimlerinde sınıf bilinçli devrimci işçilere sahip olamazsanız, bu alanda devrimci sınıf çizgisini hayata geçirmeyi de başaramazsınız. Sınıfın verili geri bilinci üzerinden bugün için bu alanda yapabileceğimiz çok fazla bir şey olmaz.

Metalde bir gerçeklik var ama. Metal işçileri öncü devrimci işçilerden yoksun. Bu durumda karşı karşıya kaldığımız sorunları nasıl aşabileceğimizi tartışmamız gerekiyor.

(...)

Metal sürecinden yansıyanlar üzerinden söyleyebileceklerim bunlar.

Son olarak, sınıf çalışması çerçevesinde daha önceki oturumlarda yaptığımız tartışmalarda da vurgulanan kimi noktalara dikkat çekmek, bunları kısaca sıralamak istiyorum.

* Yeni güçler kazanmak ve kadrolaşmada mesafe almak istiyorsak, örneğin ihtiyaç duyduğumuz aydın güçleri saflarımıza kazanmak istiyorsak, etkili ve sonuç alıcı bir sınıf çalışmasına, bu alanda başarılı pratiklere ihtiyacımız var. Kendini üretemeyen rutin bir çalışma, saflarımıza kazandığımız yeni güçlerin bir süre sonra zayıflayıp düşmesine yol açıyor. Başarılı pratiklerimiz ise, arayış içindeki güçleri partiye yönelten, yeni güçlerin parti ile bağlarını güçlendiren, parti çizgisine duyulan güveni pekiştiren bir rol oynuyor.

Sonuç üretmeyen genel bir politik faaliyet değil, etkili bir sınıf çalışmasıyla alınacak mesafedir, parti saflarına yeni güçleri çekecek olan. Belki kısa dönemde fabrika çalışması üzerinden kadrolaşmada istediğimiz mesafeyi almakta zorlanabiliriz ama etkili bir sınıf çalışmasıyla çok değişik güçleri saflarımıza kazanmayı pekala başarabiliriz.

* Bir başka nokta fabrika bültenleridir. Fabrika çalışmasında mesafe alma da fabrika bültenlerinin oldukça işlevsel bir araç olduğu raporlardan da yansıyor. Belli çalışma bölgelerimizde Greif pratiğine uygun bir tarzda fabrika çalışmaları zorlanıyor. Yoldaşlarımız fabrikaya yönelik bültenleri sistemli olarak kullanmaya başladıklarını ve bunların çalışmanın ilerletilmesinde önemli bir rol oynadığını belirtiyorlar.

Yine Greif sürecinde bir bülten pratiği var. Greif'in öncü işçileriyle yapılan röportajda bu konuda özetle şunlar söyleniyor: Çalışma bir yere gelip tıkanmıştı, ileriye taşımakta güçlük çekiyorduk. Ön örgütlenme sürecinde fabrika bültenlerini kullanıyorduk ama çok sistemli değildi. Süreç bir yerde zorlanmaya başlamıştı, bunu aşabilmek için ne yapabiliriz diye tartışırken, bu bültenleri etkili ve sistemli bir biçimde kullanmaya başladık, yararını da fazlasıyla gördük...

İşçileri eğitmeyi hedefleyen, fabrikanın sorunlarını ele alan, sorunların

nereden nasıl aşılabileceğini ortaya koyan işlevsel bültenler olmuş bunlar. Çok daha düzenli bir biçimde çıkarmaya başladıkları bültenin çalışmanın ilerletilmesinde önemli bir rol oynadığını özellikle vurguluyorlar. Bu önemli bir deneyim ve sonuçlarının ne olduğunu da biliyoruz.

Bu pratikler, fabrika bültenlerini daha özel bir tarzda gündemimize almamız gerektiğini, işçilerin bu araca özellikle ilgi gösterdiğini gösteriyor. Tek tek işçilere müdahalenin ötesinde fabrikadaki işçi kitlesine seslenebildiğimiz önemli bir araç fabrika bülteni. Özellikle hedef fabrikalarımızın tümü üzerinden bu aracı işlevine uygun bir biçimde kullanabiliyoruz.

* Önemli bir başka nokta: Sınıf çalışmasının sorunlarını tartışırken, daha en başından itibaren, stratejik fabrikalarda çalışmayı örgütlemenin önemine vurgu yaptık. Bu vurgumuz hiçbir zaman zayıflamadı. Ama söylem planında bunu çok tekrarladığımız halde pratik yönelimde belirgin bir zayıflık yaşadık.

Bu zayıflığın gerisinde ne var? Biz stratejik fabrikalarda konumlanamıyoruz, buradaki güçlüğü aşamıyoruz diyoruz. Evet, temelde bu var, bu yeterince açık. Fabrikalarda konumlanamadığımız için de, bir süre sonra bunları hedeflediğimiz fabrikalar olmaktan çıkarıyoruz. Ne yapıyoruz? Orta ölçekli işletmeler var, buralarda nispeten daha kolay mesafe alabileceğimizi düşünüyoruz. O halde öncelikle buraya yönelim, zaten stratejik olanlarda kısa vadede mesafe almamız da mümkün değil, öncelikle buraya

yoğunlaşalım diyoruz. Bir yerel örgütün çalışmasını ilerletebilmek için bu tür orta ölçekli fabrikalara yönelmesinin bir mantığı var. Ama gelinen yerde, bunun yanı sıra, stratejik mevzilere yönelik bir çalışmayı da mutlaka örgütleyebilmek gerekiyor.

Bugün bu doğrultuda belli yönelimlerimiz var. Metal sürecinin de ışığında bu yönelimi güçlendirmek, belli fabrikalarda konumlanmak meselesine vurguyu daha güçlü bir biçimde yapıyoruz. Artık bunun gereklerini yerine getirmeliyiz. Geçen gün bir yoldaş konuşmasında, stratejik fabrikalar olarak bölgemizde Mercedes var, Arçelik var diyordu. Oradaki bölge örgütü hedef aldığı orta ölçekli fabrikaların yanı sıra bu fabrikaları da gündemine özel bir tarzda almak durumunda.

Hedefli bir yönelim, genelde fabrikalara taşıdığımız faaliyetin ötesinde bir faaliyeti örgütlemeyi, bildirilerimizle, bültenlerimizle, 1 Mayıs vb. vesilelerle gitmenin ötesinde bir yoğunlaşmayı ve yüklenmeyi gerektiriyor. İçeride konumlanamamış olsak bile, mutlaka hedeflediğimiz stratejik fabrikalara dönük sistematik, özgün ve kuşatıcı bir çalışmayı örgütleyebilmeliyiz. Bunu başardığımızda, bir biçimde ilişkilenenin imkanlarını da zaten buluruz.

Öte yandan, bir fabrikayı hedef seçtikten sonra, oradaki yoldaşlarımız atıldıysa eğer, müdahale imkanlarımız sınırlansa bile, çalışmayı sürdürme ısrarını gösterebilmeliyiz. Burada da bir zayıflık yaşıyoruz. Bir çalışmayı bir yere kadar ge-

tiriyoruz, yoldaşlarımız atılıyorlar, oradaki çalışma tekrar rutine dönüyor, özgün yüklenme bir yana bırakılıyor.

* Bir başka nokta, deneyimlerimizi toparlamak ile sınıf çalışmamızı irdelemek, sorgulamak ve sorunları ortaya koymanın ötesinde nasıl aşacağımıza yoğunlaşmak planında yaşadığımız zayıflık. Bir yönelime giriyoruz; bu yönelim ne denli isabetli, ne kadar mesafe alıyoruz, nerden nereye gidiyoruz, müdahalemizin sonuçları neler, neyi eksik bırakıyoruz, vb., vb... Bu tür bir sorgulamayı döne döne yapabilmeliyiz. Bunun yapılabileceği yerler öncelikle başarılı organ toplantılarıdır. Yayın organlarımızın da bu çerçevede etkili bir şekilde kullanılabilmesinin, sınıf çalışmasının sorunlarının ve deneyimlerin MYO üzerinden partinin geneline mal edilebilmesinin önemi ortada.

* Son bir noktayla bitiriyorum. Sınıf çalışmasında önemli bir deneyimimiz ve birikimimiz var dedik. Yazılı birikimimiz de küçümsenemeyecek kapsamda. MK toplantılarında, parti okullarında, kongrelerde yapılan tartışmalar, yanı sıra MYO'da yayınlanan çok sayıda işlevli değerlendirmemiz var. Oysa bizim halen bu birikimi gereğince incelemek ve özümsemek planında belli bir zayıflığımız var. Birikimimizi dikkatli bir gözle incelemek ve bunun ışığında yayın organlarımızda işlemek gerekiyor. Çünkü bunlar yayınlanıyor, okunuyor ve genellikle de bir daha dönülüp bakılmıyor. Bu bizim bir gerçeğimiz. Oysa bu alandaki birikimin özümsemesi siyasal çalışmamız açısından apayrı bir önem taşıyor. Bu çerçevede bir kitap derlemesinin ihtiyaç olduğunu düşünüyorum.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart 2016 tarihli 300. sayısından alınmıştır...)
www.tkip.org

Paris Komünü 145 yaşında;

“Göğün fethi” uğruna mücadele devam ediyor

“Paris Komünü, proletarya diktatörlüğüydü.” (Engels)

İsyandan altı ay önce Paris proletaryasını yenilgiyle sonuçlanacak bir maceraya girişmemeleri konusunda uyarı Marx, Komünün ilanını büyük bir coşkuyla karşılamış, uluslararası alanda sözcülüğünü üstlenmiştir. Göğün fethine çıkan Komüncülerin eylemini analiz eden Marx sınıf savaşmaları, devlet, devrim, proletarya diktatörlüğü gibi temel konularda dersler çıkarmış, böylece komün, marksist öğretinin gelişimine de önemli katkılar sunmuştur.

AYAKLANMA KAÇINILMAZDI

1848’de patlak veren devrim ve iç savaşın ardından ‘2 Aralık darbesi’yle 1851’de iktidarı ele geçiren Lois Bonaparte, imparatorluğu yeniden ihya etmeye çalıştı. Kapitalizmin hızlı gelişimi, 1857, 1867 ekonomik bunalımları, işçi sınıfının hem nicel hem nitel alanda sağladığı gelişim sınıf çatışmalarını derinleştirdi. Ayakta kalmakta güçlük çekmeye başlayan imparatorluk, Bismarck yönetimindeki Alman İmparatorluğu’na savaş ilan ederek çıkış arayışına girişti.

Savaş macerasına girişen imparatorluk, Almanya karşısında utanç verici bir yenilgiye uğrayarak çöküşün eşğine geldi. Ağır sömürü ve baskılara karşı örgütlenen proletarya, savaşta bombalanan Paris’i Almanya’ya teslim edip esaret altında yaşamaya katlanamazdı. Nitekim isyan eden Paris proletaryası küçük burjuvazinin de desteğini alarak iktidarı ele geçirdi.

Komün, kendiliğinden patlak verse de rastgele gerçekleşmiş bir ayaklanma değil, toplumsal devrim koşullarının oluşmasının kaçınılmaz sonucuydu. Marksist bilincin henüz yayılmamış olmasına, Blanquici, Proudhoncu komplocu-anarşist eğilimlerin güçlü olmasına rağmen, Paris proletaryası iktidarı zapt etmeye muvaffak oldu. Bu zaferde 1864’te kurulan I. Enternasyonal’in de önemli katkıları olmuştur kuşkusuz. Nitekim komün ilan edildiğinde enternasyonal çalışmalarını destekleyen Fransız işçilerin sayısı 300 bin civarındadır.

İLK PROLETER DEVRİM, İLK SOSYALİST HÜKÜMET

Teslimiyeti reddederek burjuva hükümete ve devlet aygıtına başkaldıran işçi sınıfıyla emekçi müttefikleri, 18 Mart 1871’de komünü ilan ettiler. Emekçilerin

Göğü fethetme cüreti sadece Paris’in, sadece Fransa’nın değil, dünya proletaryasının sömürü, eşitsizlik, baskı ve kölelikten kurtulma mücadelesinde onurlu yerini koruyor. Komün son değil, başlangıçtı. Proletarya tarihte ilk kez iktidarı ele geçirdi ve kuracağı komünist dünyanın filizlerini Paris topraklarına ekti.

iktisadi kurtuluşunu sağlayacak siyasal bir yönetim biçimi olan Komün, tarihte ilk defa işçi sınıfının kendini yönetmesinin koşullarını yarattı.

Burjuvazi ile onun siyasal temsilcilerinin iktidarından farklı olarak komünde emekçiler kendi kendini yöneten, yöneticilerin ücretlerini işçi ücretlerini aşmayacak düzeyde tutan, yöneticilerin geri çağırılmasını yasalaştıran, yurttaşların komün işlerine doğrudan katılımına imkan veren, kadınların yönetime aktif katılımına alan açan, sendikalara, kitle örgütlerine, kent konseylerine yönetimde söz hakkı tanıyan yeni bir iktidar olmuştur.

Anlaşılabilir eksiklikleri ve burjuvazinin temsilcilerine karşı gereğinden çok hoşgörü göstermiş olmasına rağmen üretim, bölüşüm, yönetim, eğitim, hukuk gibi alanlarda alınan önlemler, eninde sonunda komünizme varacak olan bir planın özeti olarak değerlendirildi.

İşçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf partisinin olmadığı koşullarda gerçekleşen ilk devrimin sosyalist hükümeti, ciddi hatalar yaptı. Merkez bankası başta olmak üzere büyük işletmelerin karşılıksız kamulaştırılmaması, saldırıya hazırlanan burjuvazinin gerici kuşatmasına karşı savunmaya değil, saldırıya odaklı bir hazırlığın yapılamaması gibi hayati önemi olan hatalar yaşandı. Bunda komple-

cu-anarşist eğiliminin komün yönetiminde etkili olmasının payı vardı elbet. Ancak tarihte bir ilki gerçekleştirmenin acemiliği göz önüne alındığında bu tür hataların işlenmesi doğaldır.

Öncesinde eşine rastlanmamış demokratik/sosyalist önlemler alan komün yönetimi, fırın işçileri için gece çalışmasının yasaklanması, yaşamak için gerekli asgari ücret güvencesi, meşru/gayri meşru çocuk ayırımının kaldırılması gibi kararları alıp uygulamıştır. Yanısıra kilise ile devletin ayrılması, dinsel öğretim kurumlarının laikleştirilmesi, zorunlu ve parasız laik eğitim, parasız adalet, seçilenlerin görevden geri alınabilmesi, yargıçlar ve yüksek görevlilerin seçimi, siyasal seçimlerin sıklığı, sürekli ordunun kaldırılıp yerine silahlı halkın geçirilmesi gibi dönemine göre çok ileri adımlar da atmıştır. Bu düzeyde ileri adımları ancak proletarya iktidarı atabilir. Nitekim şimdiye kadar hiçbir burjuva devlet bu nite-likte adımlar atamamıştır.

KUŞATMA KIRILMADI

Devrimci sınıf partisinin olmaması, ayaklanan kentler arasında koordinasyon sağlanmasını imkansız kıldı. Paris’te iktidarı ele geçiren işçiler Marsilya, Lyon, Saint-Etienne, Toulouse ve diğer kentlerde ayaklanan sınıf kardeşleriyle eşgü-

düm sağlayamadıkları için, bu isyanlar başarılı olamadı.

Komün yönetimi kır proletaryası ile tarım emekçileriyle bağ kurmakta da başarısız kaldı. Öncü devrimci partinin kolaylıkla sağlayabileceği bu bağların kurulamaması, destansı direnişlerine rağmen komünarların yenilgisini kaçınılmaz kıldı.

BURJUVAZİNİN VAHŞETİ

Birbiriyle savaşan Fransız ve Alman imparatorlukları, ateşkes ilan ederek Paris proletaryasına acımasızca saldırdılar. Oysa komünarlar, savunma savaşında bile ağır silahlar kullanmaktan kaçındılar. Üstünlüğü ele geçiren burjuva orduları ise vahşette sınır tanımadılar. Bu iki farklı davranış tarzı, uzlaşmaz iki sınıf, zıt iki dünya arasındaki uçurumun dışı vurumudur aynı zamanda.

Önce tüfeklerle katledilen komünarlar, bunu yeterli görmeyen egemen sınıfların tetikçileri tarafından makineli tüfeklerle toplu şekilde kurşuna dizildiler. Yiğinsal katliama rağmen bütün komüncülerin öldürülmesinin olanaksızlığı görülünce, yiğinsal tutuklamalar ve tutsak sıralarından gelişigüzel seçilen kurbanlar kurşuna dizildi. Her şeye rağmen hayatta kalanlar ise savaş divanları karşısına çıkarılmak üzere, büyük kamplara sürgün

edildiler.

Komünün yenilgisiyle sonuçlanan çatışmalarda 30 bin civarında Parisli, zincirlerinden boşanmış asker taslağı katiller tarafından öldürüldü, sonradan birçoğu idam edilmek üzere 45 bin kadarı tutuklandı; binlercesi zindana atıldı ya da sürgüne gönderildi. Olayın sonunda Paris, aralarında her meslekten en iyi işçilerin de bulunduğu çocuklarından yaklaşık 100 binini yitirdi.

TOPLUMSAL DEVRİM UMUDU DİMDİK AYAKTA

Komün ağır bir yenilgiye uğrasa da, dillere destan bir direnişi de tarihe not düşmüştür. Proleter hareketin belini doğrultamayacağını varsayan burjuva gericiği, kısa sürede yanıldığını görecekti. Komünün yenilgisinden sadece altı yıl sonra, savaşçıların çoğu henüz zindanda çürürken ya da sürgündeyken, Fransa'da işçi hareketi güçlenmeye başladı. Büyüklerinin deneyimleriyle zenginleşmiş, ve yenilgilere rağmen umudunu diri tutan yeni sosyalist kuşak, komün savaşçıların ölümüne savunduğu bayrağı kaldırmış ve "Yaşasın toplumsal devrim! Yaşasın Komün!" şiarlarıyla tam bir güven ve gözü peklikle yeni mücadelelere atılmıştır.

Fransa'da da hem sınıf hareketinin hem sosyalist hareketin kısa sürede ayağa kalkıp yola devam etmesi, yenilgiyle sonuçlansa da direnişin sınıfsız, sömürsüz sosyalist bir dünya kurma umutlarını diri tuttuğunu kanıtlamıştır.

KOMÜN TOPLUMSAL DEVRİMİN ÖNCÜ SAVAŞÇISIDIR

Gözü fethetme cüreti sadece Paris'in, sadece Fransa'nın değil, dünya proletaryasının sömürü, eşitsizlik, baskı ve kölelikten kurtulma mücadelesinde onurlu yerini koruyor. Komün son değil, başlangıçtı. Proletarya tarihte ilk kez iktidarı ele geçirdi ve kuracağı komünist dünyanın filizlerini Paris topraklarına ekti.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve 20. yüzyıla yayılan ulusal ve toplumsal devrimlerin de öncüsü olan komün, halen yeni proleter sosyalist devrimlerin esin kaynaklarından biridir.

Komün enternasyonal, bayrağı kızıldı, dünyaya yeni bir ruh vermek istedi. Nitekim Rus, Macar, Belçikalı, Polonyalı, İtalyan ve diğer halklardan proleterler komün yönetiminde yer almış, barikatlarda sonuna kadar savaşmıştır. Komün savaşçıların anısı sınıf bilinçli dünya proletaryasının hafızalarında halen canlıdır. Komüncü Eugene Pottier tarafından yazılan Enternasyonal Marşı ise dünyanın belli başlı tüm dillerinde söylenmektedir.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık

Enternasyonal'le kurtulur insanlık

Suriye'de "kırmızı çizgiler"

Suriye'deki emperyalist savaşta sözde "ateşkes" devam ederken 14 Mart'ta Cenevre'de emperyalist güçler ve işbirlikçileri arasındaki görüşmelerin ikincisi BM aracılığıyla başlatıldı. "Siyasi geçiş" adı altında yapılacak seçimler ve anayasa hazırlıkları için uzlaşmaya çalışan taraflar, "Esad'ın geleceği" konusunda anlaşamadıklarını dile getirmeyi sürdürüyor.

Görüşmeler öncesinde Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim açıklama yaparak "Esad kırmızı çizgimizdir" demişti. "Muhalefet" adı altında masaya oturan dinci-gerici çeteler ise Esad gitmeden sürecin başlamayacağını belirtiyordu. Görüşmelerde ise "Esad tartışması"nda herhangi bir uzlaşma sağlanamadı. Tarafların bu söylemlerinin arkasında ise emperyalist devletler ve onların işbirlikçilerinin bölgedeki çıkarları yatıyor. ABD ve Rusya "uzlaşmaya dönük" tavırlar içerisinde gözükse de birbirlerine karşı hamleler yapmakta ve müttefiklerinin saldırganlığının arkasında durmakta ısrar ediyor.

KERRY'DEN SURIYE HÜKÜMETİNE SUÇLAMA

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry bu doğrultuda görüşmelerin hemen öncesinde Suudi Arabistan'a ziyaret gerçekleştirerek Cenevre'ye dair müttefikleriyle ortak hazırlıklarını konuşmuştu. Suudi Arabistan'ın müttefikleriyle birlikte geniş çaplı bir askeri tatbikat gerçekleştirilmesi, Yemen'de saldırganlığı sürdürmesi ve son olarak da Lübnan Hizbullahı'nı "terör örgütü" ilan etmesi öne çıkan son adımları oldu. Bütün bunların ABD'nin onayı

alınarak yapıldığı ve ABD'nin bölgedeki krize açıktan destek verdiği ise kuşkusuz. Nitekim Kerry son açıklamasında da Suriye hükümetini "diplomatik" yoldan da sıkıştırmaya çalıştı. Muallim'in "Esad kırmızı çizgimizdir" açıklamasıyla "barış sürecini sekteye uğrattığı" iddiasında bulundu. Kendi müttefiklerinin saldırgan adımlarına tek söz etmeyen ABD sözcüsü, Suriye yönetimini sıkıştırmaya çalışarak hedeflerinin hiç de söylediği gibi "barış" olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi. Geçtiğimiz haftalarda "B planı" ve "Suriye'ye federal yapı" üzerine yaptığı açıklamalar da, ABD'nin kapalı kapılar ardında "barış"ı değil, kendi çıkarlarını dayatmaya çalıştığının işareti olmuştu.

RUSYA'DAN UÇAKLARINI GERİ ÇEKME KARARI

Öte yandan ülkesinde çok yönlü bir ekonomik krizle boğuşan Rusya, Suriye'deki uçaklarının bir bölümünü geri çekme kararı aldığını açıklamış oldu. Kısa bir süre sonra da geri çekilmeye başlandığı duyuruldu. Bu adımın Esad ile ortak kararlaştırıldığı belirtilirken, Putin'in "Savunma Bakanlığının ve ordunun kendisine verilen görevleri genel olarak yerine getirdiğini düşünüyorum" ifadelerine yer verildi. Geri çekilme Lazkiye'nin Hmeymim üssündeki uçakları kapsarken Tartus ve Lazkiye'deki diğer üslerin kullanılmasına devam edeceği bildirildi. Ayrıca Suriye'de kurulu füze savunma sistemleriyle ilgili de herhangi bir geri çekilme söz konusu değil. Suriye'de emperyalistler arasında belli bir anlaşma içerisinde hareket edilmesi, bunun yanı sıra Yemen,

Kuzey Afrika ve Doğu Avrupa'da krizlerin büyüme olasılığı da bu geri çekilme ihtiyacını doğurmuş olabilir.

"GÖRÜŞMELERİN ALTERNATİFİ SAVAŞ"; SAVAŞ ZATEN SÜRÜYOR

Taraflar arasında sözde aracılık yapan BM Suriye Özel Temsilcisi Staffan de Mistura ise görüşmelere dair yaptığı açıklamada, "siyasi süreç" konusunun görüşmelerin ana başlığı olduğunu, bunun üzerine konuşulduğunu belirterek bunun alternatifinin ise savaşa dönmek olacağını ifade etti. Böyle bir durumun daha vahim sonuçları olacağını itiraf eden Mistura, "Bildiğimiz tek B planı savaşa geri dönmek ve bu şimdiki kadar gördüğümüz savaştan daha kötüsü olacak" dedi.

PYD'nin görüşmelere doğrudan katılması ile ilgili de net bir tutum ortaya koymayan Mistura, tüm Suriyelilere bu süreçte şans verilmesi gerektiğini belirtmekle yetindi.

Görüşmelerin ilk bölümünün 24 Mart'ta son bulacağı ve 10 günlük bir aranın ardından yeniden başlayacağı öne sürülürken, şu ana kadar yapılan görüşmeler taraflar arasındaki uyuşmazlıklar nedeniyle gecikmeli başladı. İki haftadır ise ülkede sözde "ateşkes" uygulanırken Suriye'nin "terör örgütü" gördüğü gerici çetelere saldırıları devam ediyor. IŞİD, El Nusra ve Ahrar-uş Şam çetelerinin ise hem Kürt kantonlarına hem de Suriye devlet güçlerinin kontrolündeki noktalara yönelik saldırıları sürüyor.

Fransa'da 9 Mart grevi, Avrupa'da büyüyen sınıf ve kitle hareketleri

Yeni bir yılın üçüncü ayında Fransa yeni ve etkili bir eylem dalgasına sahne oldu. Fransız işçileri ve öğrencileri uluslararası sermayenin her ülkede "Reform" ve "Yeniden yapılanma" adı altında uygulamaya soktuğu genel saldırı karşısında 9 Mart'ta bir kez daha sokaklara aktı.

Yeni bir "çalışma yasası" ile gündeme gelen kölelik saldırısıyla iş güvencesinin ortadan kaldırılması, haftalık 35 saatlik çalışma süresinin yükseltilmesi planlanıyor ve işten çıkarmaları engelleyen yasanın hafifletilmesi öngörülüyor. Yanı sıra çocuk doğumlarında ve yakınlarının ölümlerinde kullanılan izinlerin kaldırılması, meslek öğrencilerini günde 10, haftada 40 saat çalıştırmak ve "yeniden yapılanma" adı altında toplu işçi kıyımına gidip işçi kiralama bürolarından işçi almak gibi başka değişiklikler de içeriyor Fransa burjuvazisinin dayattığı bu kölelik yasasına karşı Fransa'nın 150 merkezinde 100 bini Paris'te olmak üzere sendikaların bildirdiğine göre 500 bin civarında işçi ve öğrenci ülke çapında grev ve boykota çıktı.

Fransız sermayesinin işçi ve emekçileri kapsayan her saldırısı hemen her zaman buna benzer direnişlerle karşılandı. Önceki yıllarda milyonları kapsayan genel ve sektörel grevler bir yana bırakılırsa; 2015'in son aylarında da Fransa, havayolu işçilerinin öfkeli direnişine tanık olunmuştu. 300'ü pilot 2900 işçinin işten çıkarılacağı bir "kemer sıkma" paketi açıklayan uluslararası havayolu tekele, öfkeli işçilerin direnişiyle karşılaşmıştı. İşçiler fiilen iş bırakmış, demir parmaklıkları yıkarak toplantıyı basmış, Air France'ın yönetim kurulu başkanı ve

insan kaynakları direktörünü, koruma duvarını da aşarak linç etmeye çalışmışlardı.

Yakın zamanın başka bir direnişi ise 13 Kasım'da Paris'te yaşanan İŞİD saldırıları sonrası uygulamaya konan olağanüstü hal yasasına karşı gündeme gelmişti. "Toplumun güvenliği" ve "Teröre karşı mücadele" gerekçesiyle polis rejimine geçişin ve siyasal özgürlükleri budamanın saldırısı olan olağanüstü hal yasasına karşı "Olağan Üstü Hal Durdurulsun Vatanşahlık Yasalarına Dokunma" şiarıyla Paris, Marseille, Lyon, Toulouse, Strasbourg, Bordeaux, başta olmak üzere bir çok şehirde binlerce kişinin katıldığı eylemler düzenlenmişti.

SINIFA YÖNELİK SOSYAL SALDIRILAR VE SOSYAL FIRTINALAR

Emperyalist burjuvazi on yıllar önce kendi işçi sınıfının sosyal kazanımlarına karşı çok yönlü bir saldırı başlattı ve böylece "Refahın kalesi" Batı Avrupa'da "refah devleti" çoktan tarih olmuş oldu. Zorlu mücadelelerle kazanılmış sosyal haklar bugün bütün ülkelerde sistematik bir saldırıyla budanıyor. Devasa zenginliklerin biriktiği Avrupa'da bile burjuvazi kendi işçisine ve emekçisine iş, ekmek ve konut vermekten acizdir. Bir taraftan sonu gelmeyen saldırı paketleriye sosyal hakları peşpeşe gasp eden, öte yandan da milyonları yoksulluğun, işsizliğin ve geleceksizliğin karanlığına sürükleyen bir sistem, kaçınılmaz olarak sosyal patlamalarla yüzyüze kalacaktı. Nitekim bugün olan da tamı tamına budur.

Dünya kapitalizmini soluksuz bırakan yapısal krizin tüm faturası köklü ted-

birlerle on yıllardan beridir işçi sınıfı ve emekçilere ödetiliyor. Avrupa işçi sınıfı sosyal yıkım ve kemer sıkma politikalarına, reform paketlerine, yeni iş yasalarına, emeklilik yaşının yükseltilmesine, toplu tensikatlara, taşeronlaşmaya ve daha bir dizi yıkım saldırılarına karşı genel grevler, grevler, işgal ve blokaj eylemleri ve geniş çaplı militan kitle gösterileri biçiminde mücadele bayrağı açıp harekete geçiyor. Sınıfsal ve toplumsal çelişkilerin sertleşmesi ve saldırıların pervasızlaşması işçi sınıfı ve kitle hareketlerinin gelişip güçlenmesinin önünü açıyor. Son bir kaç yıl üzerinden alındığında bile Yunanistan, İtalya, Fransa, İspanya, Portekiz, Belçika, Almanya, İngiltere, Polonya, Norveç vb. ülkeler genel ve sektörel grevlerin yanı sıra kitle eylemleriyle sarsıldı.

İspanya'da kemer sıkma politikalarına isyan bayrağı çekildi. İtalya'da hükümetin tasarruf önlemlerine karşı protestolar yükseldi. Belçikalı işçi ve emekçiler ülke tarihinin en büyük genel grevini gerçekleştirdi. İngiltere'de gerçekleşen birçok gösterinin yanı sıra doktorlar 40 yıl sonra ilk kez greve çıktı. Mesai saatlerindeki düzenlemeleri protesto etmek isteyen 45 bin asistan doktorun grevi halkın yüzde 86'sının desteğini aldı. Gerçekleşen sayısız kitle gösterileri buna ayrıca eklenmeli.

Almanya 2015 yılında farklı iş kollarında genellikle ücret zamları için gerçekleşen grevlere sahne oldu. İnternet alışveriş devi Amazon ve metal sektörü ile birlikte Alman Hava Yolları Lufthansa ve Posta İdaresi'nin banka bölümünde grevler gerçekleşti. Sosyal hizmetler ve eğitim hizmetlerinde, demiryollarında,

postanelerde çalışan işçi ve emekçiler de haftalarca süren kitlesel grevlere gittiler. Grevler yaygınlığı ve kitleselliği ile tüm ülkeye yayıldı.

Polonya'da binlerce madenci greve çıktı. Yüz binlerce işçi hükümetin kesinti planına ve reform adı altında sunulan emeklilik yaşını yükselten yasaya karşı Polonya'nın başkenti Varşova'ya yürüdü. Norveç'te 1,5 milyon civarında işçi ve emekçi iş yasalarında yapılması planlanan değişikliklerin parlamentodan geri çekilmesi talebiyle genel greve gitti. Hollanda metal sektörü grevlere sahne oldu. Sınırlı olarak sıraladığımız bu eylemler dalgasının hemen hepsinin son iki yıl üzerinden örneklendiğini ve bu geniş çaplı sınıf-kitle hareketlerinin Avrupa'da son yılların artık en olağan görüntüleri haline gelmiş bulunduğunu belirtmek gerekiyor.

Avrupa kıtasının bütün ülkelerinde işçi sınıfının yıldan yıla gelişen ve büyüyen, yüz binleri ve zaman zaman milyonları kapsayan genel grev, grev ve protesto eylemlerinin gösterdiği en önemli sonuçlardan biri de işçi sınıfı hakkında ileri sürülen gerici burjuva propaganda-ya büyük bir darbe indirilmiş olmasıdır. Avrupa kıtasındaki eylem dalgası, işçi sınıfının büyük mücadele gücünü ve kapasitesini, öteki emekçi sınıfları ve gençliği ardında sürüklemeye yeteneğini bir kez daha gösterdi.

Bu gelişmeleri tamamlayan bir başka olgu ise şudur: Kapitalist krizin Avrupa metropollerinde yarattığı ve sürekli olarak büyüttüğü işsizliğin, yoksulluğun, konutsuzluğun yaygınlaşmasına yabancı düşmanlığının, ırkçılığın, militarizmin ve neo-faşist akımların güçlenmesinin eşlik ettiğini biliyoruz. Sayısız sosyal sorunları ve şeriatçı terör eylemlerini yabancı düşmanlığı üzerinden istismar eden Avrupa burjuvazisi "Toplumun güvenliği" ve "Teröre karşı mücadele" adı altında "Uygar, medeni ve demokrasinin beşiği olan Avrupa'da polis rejimlerini güçlendiriyor, siyasal özgürlükleri gasp ediyor, periyodik olarak çıkarılan yabancılar yasasıyla ırkçı ve neo-faşist hareketlerin yolunu düzlüyor. Tam da bu yolla sorunların gerçek kaynağı olan sermaye iktidarının aklanması ve işçi sınıfının şoven, milliyetçi duygu ve düşüncelerle atomize edilmesi hedefleniyor. Politikleşmiş bir sınıf ve kitle mücadelesinin yükselmesi bunu engellemenin ve geriletmenin biricik yoludur.

DGB ve DLB mücadelesine çağrılarını sürdürüyor

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) gençliği mücadeleye çağırmaya devam ediyor.

13 Mart günü DGB ve DLB'liler, **Kadıköy**'de ara sokaklarda ajitasyonlar eşliğinde bildiri dağıtımını ve Liselilerin Sesi satışı yaptı. Bildiri dağıtımını sırasında yapılan konuşmalarda sınav sistemine ve Kürdistan'da yürütülen savaşla gençliğin geleceğinin yok edildiğine dikkat çekildi.

12 Mart günü de Kadıköy'de DGB 2. Genel Kurulu'na çağrı yapan, "Geleceğe yürüyoruz" şiarlı afişler yapılırken akşam saatlerinde Bahariye Caddesi'nde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Bakırköy'de de DLB'liler, çürümüş eğitim ve elemeci sınav sistemine karşı "Sınavlarınız sizin olsun, Berkinler gelecek!" şiarlı bildirimlerin ve DGB 2. Genel Kurulu'na çağrı yapan broşürlerin dağıtımını gerçekleştirdi.

İzmir DGB ise Karşıyaka İzban çıkışında 2. Genel Kurulu tanıtan broşürlerin dağıtımını gerçekleştirdi. Faaliyet boyunca yüzlerce bildiri dağıtılırken, gençlerle anlamlı sohbetler gerçekleştirildi. İşçi ve

emekçiler de dağıtım sırasında DGB'lilere destek oldu.

Broşür dağıtımının ardından DGB'liler Karşıyaka İzban çıkışında basın açıklaması gerçekleştirdi. Sesli çağrılarla "Geleceğe yürüyoruz!" şiarının bu topraklarda ne anlam ifade ettiği anlatıldı.

Açıklamada YGS'nin gençliğin geleceği önünde bir barikat olarak kurulduğuna değinilerek mücadele çağrısı yapıldı.

Bildiri dağıtımını sırasında eylem çağrısına yanıt verip açıklamaya katılanlar olurken açıklamanın bitiminde de çevredeki emekçiler ve gençler alkışlarla DGB'lilere destek oldu. Öte yandan sivil polisler yığınak yaparak basın açıklamasını takip etti.

DGB 2. Genel Kurulu afişleri **Kocaeli** Üniversitesi Umuttepe Kampüsü çevresine yapılırken, genel kurul stickerları da kampüsün içinde kullanıldı. Kampüs içinde DGB'nin genel kurul bildirisinin dağıtımını gerçekleştirildi.

Öte yandan, Berkin Elvan'ın ölüm yıldönümü, Kürt kentlerinde süren kirli savaş ve 8 Mart gündemli yazılmalar

yapıldı.

Gebze'de lise çevrelerine DLB imzalı yazılmalar yapılırken, İzmit UTL'de sınıfların tahtalarına yazılar yazılarak Berkin anıldı. Meslek Liselilerin Sesi bülteni de GATEM öğrencilerine ulaştırıldı. GATEM öğrencileri ile mobilya bölümünde okuyan ve 4 parmağı kesilen ilknur ve okulda yaşanan iş kazaları ile ilgili konuşuldu.

Ege Üniversitesi'nde DGB 2. Genel Kurulu'na çağrı kapsamında bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Davetiyelerle birlikte de genel kurula çağrı yapılarak sohbetler edildi.

DGB'lilerin faaliyetleri devam ederken Öğrenci Kolektifleri'nin dağıttığı bildirimlerin ÖGB tarafından toplanmaya çalışıldığı fark edilince ilerici ve devrimci öğrenciler duruma müdahale etti. ÖGB, ilk başta devrimci öğrencilere saldırmayı denediyse de Ziraat Fakültesi kantinindeki öğrencilerin tepkileri ve tüm gençlik örgütlerinin devrimci dayanışma göstermesiyle geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra Öğrenci Kolektifleri'nin bildirimleri ortak bir şekilde dağıtıldı.

Gelecek yürüyüşümüzden vazgeçmeyeceğiz!

19 Mart'ta İzmir'de gerçekleştirilecek DGB 2. Genel Kurulu öncesi çalışmalarını hızlandıran İstanbul DGB'ye yönelik devlet baskısı arttı. DGB'li yoldaşlarımızdan birinin ailesini karakola çağırarak "Çocuğunuzun İstanbul'da okumaya niyeti yok, gidip alın, hakkındakiler birikiyor" diyen polisler, aile üzerinden yoldaşımıza baskı kurmaya çalışarak tehdit etmiştir.

Bir diğer yoldaşımız ise hakkında kovuşturmayla yer olmadığı belirtilen bir soruşturma bahane edilerek kaldığı öğrenci yurdundan atılmıştır. Bir diğer yoldaşımıza ise başka bir okulda yaşadığı gözaltı sonucu hakkında açılan ve sonuçlanmamış bir dava gerekçe gösterilerek terör faaliyeti yürüttüğü iddiasıyla okulunda soruşturma açıldı. Akademisyenler tarafından polis edasıyla sorguya çekilen yoldaşımıza amacın nedir, okulda ne işin vardı, yanındakileri nereden tanıyor gibi sorular soruldu.

Bizler 2. Genel Kurulumuza hazırladığımız bugünlerde biliyoruz ki bu baskı boşuna değildir. Ortadoğu'da cihatçı çeteleri besleyen, Kürdistan'da katliamlar gerçekleştiren, bodrumlarda insanları katleden, Cansel'in ölümünden sorumlu olan, Bursa'da işçilere saldıran, Ankara'nın gerçek faili olan sermaye devleti her şeyi yasaklayarak toplumsal muhalefeti ezmeye çalışıyor. Bütün bunlara karşı mücadelemizi de hedef alıp bizlere gerçek yüzünü gösteriyor. Ailelerimizi, okullarımızı kullanarak üzerimizde baskı kurmaya, mücadelemizi engellemeye çalışıyor.

Ancak çabaları nafiledir. Gelecek yürüyüşümüzden bizi vazgeçiremeyecekler. Baskılara boyun eğmeyeceğiz.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
15 MART

Dokuz Eylül'de polis saldırısı

15 Mart günü İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde Ankara'da gerçekleştirilen saldırıyı kınamak için yapılan eyleme polis saldırı.

Dokuzçesmeler Yerleşkesi'nde, oturma eylemi gerçekleştirildiği sırada yapılan saldırıya bahane olarak devletin aleyhine atılan sloganlar gösterildi.

Saldırıda 1 DGB'linin ve Öğrenci Kolektifleri üyesi 5 kişinin aralarında bulunduğu 7 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Konak Emniyeti'ne götürüldü.

Ankara'da sınav protestosuna polis saldırdı

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB); gençliğin geleceğinin sınavlarla, yapboza dönen eğitim sistemiyle ve kirli savaşlarla yok edilmesine karşı, "Sınavlarınız sizin olsun, Berkinler gelecek!" şiarıyla 13 Mart günü Yüksel Caddesi'nde eylem yaptı.

Buradan Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) önüne yürümek isteyen DLB'liler polis barikatıyla engellenirken polis metro alt

geçidini kullanarak yürüyüşün gerçekleştirilebileceğini söyledi. Metro alt geçidine gelindiği sırada ise polis DLB'lilere azgınca saldırdı.

DLB'liler darp edilerek işkence ile gözaltına alındı, bir DLB'linin kolunda ezilme oluştu. Gözaltına alınan DLB'liler Adli Tıp'ta yapılan sağlık kontrolünün ardından Çocuk Şube'ye götürüldü.

Beyazıt'ta katliamlar lanetlendi

Beyazıt ve Halepçe katliamlarının yıldönümü olan 16 Mart günü İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde eylem yapıldı. Saat 13:00'te katliamı yaşayanların da aralarında olduğu '78'liler Girişimi "Halepçe katliamı insanlık suçudur!", "16 Mart katliamı unutulmaz!" sloganlarıyla beklerken İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'ten çıkan öğrenciler de Beyazıt Marşı ve sloganlarla Eczacılık Fakültesi önüne geldi. Buraya gelindiğinde 16 Mart 1978 günü Beyazıt'ta katledilenlerin isimleri sayılarak "Yaşıyor!" denildi. Sonrasında '78'liler Girişimi Sözcüsü Celalettin Can bir konuşma yaptı.

"KATLIAMLARI YAPANLAR İŞİD'İ KURANLAR"

Can, 12 Eylül askeri faşist darbesinin amaçlarından birinin de eski ve yeni kuşağı birbirinden koparmak olduğunu söyledi. O dönemlerde bütün okullarda polis desteği ile silahlı faşist saldırıların gerçekleştiğini söyleyen Can, yine aynı dönem gerçekleşen Çorum, Maraş gibi katliamlara değindi. Bu katliamları yapanların bugün İŞİD'i yaratanlar olduğuna dikkat çeken Can, aynı zihniyet ve kişilerin bugün Cizre, Sur gibi Kürt kentlerinde bu katliamları devam ettirdiğine dikkat çekti. Beyazıt Katliamı'yla ilgili davanın zaman aşımına uğradığına ve katil-

lerin cezalandırılmadığına değinen Can, failleri gençliğin cezalandıracağını ve bu faşistlerin "geleceğin hayvanat bahçesine konacağını" söyledi.

'78'liler Girişimi'nden Bülent Uluer ise Beyazıt Meydanı'nın hep siyasi bir meydan olduğunu söyleyerek "Tarihin en acı olaylarının yaşandığı bir yerde bulunmaktayız" dedi. "Katillerin ismini tarih yazmayacak" diyen Uluer, "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

"KATLIAMLAR KIRLI SAVAŞ VE BASKILARLA SÜRÜYOR"

Konuşmalardan sonra Üniversite Öğrencileri imzalı basın açıklamasını Nurseli Gözüaçık okudu. Açıklamada 1978 Beyazıt, 1988 Halepçe, 1995 Gazi katliamlarına ve Diyarbakır, Suruç, Ankara katliamlarına değinildi. "Ülkede Kürt illerinde katliam sürerken Ortadoğu'da savaş, iktidar tarafından körükleniyor. En son Ankara'da patlayan bombanın sorumlusu, bombalardan beslenen iktidardır" denilen açıklamanın devamında AKP'nin katliamlar geleneğini sürdürdüğüne dikkat çekildi. İktidarın Beyazıt Katliamı'nın faillerini mahkemelerde akladığının, Halepçe Katliamı'nı Kürt kentlerinde yürüttüğü kirli savaşla sürdürdüğüne ve İŞİD destekçisi olduğunun altı çizildi. Üniversitelerin ÖGB ve polislerle karakol haline

getirildiği, son olarak 3 akademisyenin tutuklandığı üzerinde duruldu. Açıklama şu ifadelerle bitirildi: "Erdoğan'ın faşist-gerici politikalarına karşı katliamların hesabını sorarak eşitliği, özgürlüğü, bilimi, halkların kardeşliğini savunacağız ve üniversitemizi teslim etmeyeceğiz."

Anma Eczacılık Fakültesi önüne karanfiller konularak sonlandırıldı.

POLİS SALDIRI FIRSATI KOLLADI

Açıklamanın ardından topluca Merkez Kampüs'e girmek isteyen öğrenciler esnaf kapısında çevik kuvvet ve sivil polis ablukasıyla karşılaştı. "Öğrenci olmayanların giremeyeceği" dayatmasında bulunan ÖGB'ler herkesi tek tek içeri alarak öğrenci kimliği kontrolü yaptı. Kapıda sivil polisler de kimi öğrencilere GBT yaptılar. Eylem öncesinde de öğle saatlerinde, eylemi izlemek için gelen *Beyazıt Postası* muhabiri araması olduğu gerekçeyle gözaltına alınmış ancak Vatan'daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde araması olmadığı ortaya çıktığından serbest bırakılmıştı.

Eylem boyunca "Beyazıt faşizme mezar olacak!", "Beyazıt goristan ji bo faşistan!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Halepçe'yi unutma unutturma!" sloganları atıldı.

Katledilen iki ODTÜ'lü anıldı

ODTÜ'lü öğrenciler 13 Mart patlamasında kaybettikleri Ozancan Akkuş ve Berkay Baş isimli arkadaşlarını andılar. 14 Mart günü 6. yurdun önünden başlayarak yurtları dolaşan öğrenciler, "Ozancan Akkuş ölümsüzdür!", "Berkay Baş ölümsüzdür!", "Katliamlar ülkesi olmayacağız!" sloganlarını attılar. Yapılan konuşmalarda saldırıların AKP'nin yürüttüğü savaş politikalarının bir sonucu ol-

duğu vurgulandı. Anma saygı duruşuyla sonlandırıldı.

15 Mart günü ise ODTÜ'de kitlesel bir anma gerçekleştirildi. Rektörlüğün düzenlediği anmada, Ozan Can Akkuş ve Berkay Baş'ı anmak için toplanan ODTÜ öğrencileri, anma programı başlamadan önce "Ölüm değil, yaşam istiyoruz!", "Saray savaş, ODTÜ barış istiyor!" sloganları attılar.

Anmada ilk olarak yapılan saygı duruşunun sonrasında konuşmalara geçildi. Berkay ve Ozan Can'ın arkadaşları da son olarak söz alıp düşüncelerini ifade ettiler. Anma boyunca yapılan konuşmalarda Türkiye'nin içine sürüklendiği kirli savaş ortamı da protesto edildi. Konuşmaların ardından ise katledilen ODTÜ'lülerin fotoğraflarının altına temsili olarak karanfiller bırakıldı.

"Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!"

Her yeni güne patlamalarla, katliamlarla, kıyıya vuran cesetlerle uyanıyoruz. Yaşam alanlarımız hapisanelere çevriliyor, baskıyla susturulmaya çalışılıyor. Gericilikle, terör demagogileriyle uyutulmaya, boyun eğdirilmeye çalışılıyor.

13 Mart günü yine Ankara'nın göbeğinde bir bomba daha patladı. Sermaye devletinin açıklamalarına göre 34 ölü 100'ün üzerinde yaralı var. ve bizler katilleri tanıyoruz. Çünkü bombayı kim patlatmış olursa olsun asıl sorumlular savaş ve saldırganlık politikalarını sürdüren, kendi sefil çıkarları için Kürt illerini, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmekten geri durmayan, gericici çeteleri besleyen, Ege Denizi'nde kıyıya vuran çocuk cesetleri üzerinden AB ile para pazarlığına oturanlardır.

Her katliamın ardından yayın yasası koyan, "Katil devlet hesap verecek!" sloganını yasaklayanlardır. Cizre'de, Nusaybin'de, Sur'da Kürt halkını imhaya girişenler, Cerattepe'de doğanın talanına girişenlerdir. Renault işçilerine saldıranlar, üniversitemizi ablukaya alanlardır.

Katliamlara son vermenin, akan kanı durdurmanın, bu ablukayı dağıtmanın tek yolu bu sömürü düzeninin yıkılmasından geçmektedir.

Devrimci Gençlik Birliği olarak tüm gençliğe çağrımızdır. Düzene karşı devrim mücadelesinde yerimizi alalım. Gelecek yürüyüşümüzü omuz omuza sürdürelim.

Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

14 MART 2016

Gazi Katliamı 21. yılında lanetlendi

Sermaye devletin 12 Mart 1995'te İstanbul Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiği katliam, 21. yılında lanetlendi, katliamda yaşamını yitirenler anıldı.

Sabah saatlerinden itibaren Eski Karakol önünde toplanmalar başladı. Bu seneki anma Halk Cephesi, Gazi Dayanışması ve Gazi 12 Mart Platformu olarak üç ayrı yürüyüşle gerçekleştirildi.

BDSP ise "Gazi'nin katili sermaye devleti! Hesabını emekçiler soracak!" pankartıyla yürüyüşe Gazi 12 Mart Platformu'nun arkasında katıldı.

Yürüyüş sırasında Gazi'de katledilenlerin fotoğraflarının yanı sıra katliamı anlatan dövizler de taşınırken "Gazi şehitleri ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!"

sloganları haykırıldı.

Yürüyüşün ardından Gazi şehitlerinin mezarı başında yapılan saygı duruşuyla anma programı başlatıldı.

Saygı duruşunun ardından katliamda yaşamını yitiren Zeynep Poyraz'ın ablası Kibar Poyraz, Gazi Şehit Aileleri adına basın açıklamasını okudu. Poyraz, Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde gerçekleştirilen katliamları hatırlatarak devletin katliamdaki rolüne dikkat çekti. Devletin Gazi Katliamı'nda olduğu gibi Ankara ve Suruç katliamlarının da üzerini örtmeye çalıştığını ifade eden Poyraz, bu nedenle Gazi Katliamı davasının Trabzon'a kaçırıldığını ve mahkemede isimleri verilen polislerin adliyeye dahi gitmeden işlerine devam ettiklerini belirtti.

Devletin katliamcı kimliğini teşhir

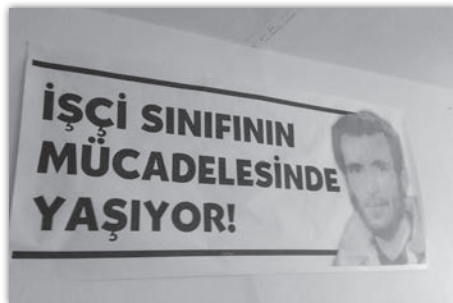
eden Poyraz, Haziran Direnişi'nde, Suruç'ta, Ankara'da, Sur'da Cizre'de bu katliamcı geleneğin devam ettiğini ve tetikçilerin korunmasının sürdüğünü söyleyerek karşı birlik çağrısı yaptı.

Ardından HDP Milletvekili Erdal Ataş söz aldı. Devletin katliamcı geleneğini teşhir ederek sözlerine başlayan Ataş, Alevilere, Kürtlere, devrimcilere yönelik sürekli olarak saldırı ve katliamlar gerçekleştirdiğini ifade etti. Bu katliamcı zihniyetin hakları için örgütlenmek isteyen bütün kesimlere yönelik saldırılarının hala devam ettiğini belirtti. Bütün bu saldırıların ve katliamın muhataplarının ancak birlikte hareket ederek ortak bir direnişle saldırılara karşı koyabileceğini ifade eden Ataş, ortak mücadele çağrısıyla açıklamasını sonlandırdı.

İmran Aydın Sincan'da anıldı

Sincan İşçi Birliği, 13 Mart günü yaptığı etkinlikle devrimci işçi İmran Aydın'ı anı. Etkinlik Hüseyin Temiz, Berkin Elvan, Gazi Direnişi'nde ölümsüzleşenler ve İmran Aydın şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Sonra Gorki'nin Fırtına Kuşu öyküsü okundu.

İmran'ın hayat hikayesi anlatılarak ondan öğrenilmesi gereken yanlar öne çıkarıldı. Onun davaya bağlılığı, partiyi kişilerden ibaret görmediği belirtildi ve

kendisini parti olarak gördüğü ifade edildi. Devrimci direnişçi kimliği en iyi biçim-

de temsil ettiği vurgulandı.

Söyleşide günümüzle ilgili bağlar da kuruldu. Bugünkü gibi zor zamanlarda işçi sınıfından olanların mücadeleyi daha fazla sahiplendiği, sınıf intiharı yapmayanların ise mücadeleden koptuğu belirtildi. Ayrıca günün acil ihtiyacının devrimci-sosyalist işçilerin öncü işçi olması, öncü işçilerin de devrimci-sosyalist işçi olması olduğu ifade edildi. Etkinlik şiir ve müzik dinletisiyle son buldu.

Hüseyin Temiz mezarı başında anıldı

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) üyesi Hüseyin Temiz, ölümünün 7. yılında mezarı başında anıldı. Temiz'in Çobançeşme'deki mezarı başına Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından yürüyüş gerçekleştirilerek mezar başında anma yapıldı.

"Hüseyin yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!" sloganları ile Temiz'in mezarına gelen BDSP'liler, burada Hüseyin Temiz şahsında devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından BDSP adına yapılan konuşmada sermaye düzeninin krizinin derinleşmesiyle saldırılarının da arttığı vurgulandı. Sermaye devletin Kürt kentlerinde yaptığı katliamlara, çıkartılan kölelik yasalarına ve geleceksizlik saldırılarına dikkat çekilen konuşmada, tüm bunlar karşısında Hüseyin Temiz'in yaşamından öğrenmek gerektiği söylendi. Hüseyin Temiz'in lise yıllarında devrimci mücadele ile tanıştığı anlatılarak, ölümüne kadar da mücadele ile bağını sürdürdüğü vurgulandı.

"İŞÇİ SINIFI İÇİNDE BİR ÖNCÜ"

Devamında Hüseyin Temiz'in sınıf bilinçli bir işçi olarak işçi sınıfının içinde olduğunu vurgulayan BDSP temsilcisi, Temiz'in bir çok işçi direnişine öncülük ettiğini anlattı ve konuşmasını "Devrimci bir sınıf hareketi için ondan öğreneceğiz. Düşünü kurduğu sosyalizme kadar mücadelesini sürdüreceğiz" sözleriyle sonlandırdı.

BDSP konuşmasının ardından "Bekle bizi İstanbul" şiiri okundu, sonrasında da "Düşenlere" ve "Avusturya İşçi Marşı" söylenerek anma programı sonlandırıldı.

2016 8 Mart'ı: Baskı ve yasaklara karşı direniş!

Baskı, şiddet ve devlet terörünün dozunun arttırıldığı bir süreçten geçiyoruz. Sermaye devleti gerek Ortadoğu'daki savaş politikasının çökmesi, gerekse de Kürt sorunu üzerinden çözümsüzlüğün derinleşmesi nedeniyle; bir yandan faşist baskı ve terörü trmandırıyor, öbür yandan ise yine bu politikaların bir sonucu olarak ardı ardına patlayan bombalar ile korku atmosferi yaratarak kitleleri sindirmeye çalışıyor.

Baharın ilk gündemi olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü aylardır devam eden devlet terörü, baskı ve şiddet atmosferinde karşıladık. Bu yıl 8 Mart'ta da devletin baskıcı ve yasakçı tutumları öne çıktı. Baharın ilk eylemli sürecinde devletin sergilediği bu tutum, bahar sürecinde işçilere, emekçilere ve Kürt halkına karşı amansızca saldırılarını sürdürceğinin göstergesi oldu. Aynı politikaların bir ürünü olarak yaşanan patlamalar da, kitleler üzerindeki baskı ve yasakçı politikaların meşrulaştırılmasının fırsatına dönüştürülmüş oldu. Bahar döneminin bir başka gündemi olan Newroz'a dönük yasaklamalar da bunun göstergesidir.

Bu süreçte sermaye sınıfının sergilediği saldırılar, tüm işçi emekçileri, Kürt halkını kesmekle birlikte; kadınlara dönük cinsiyetçi politikalar ve kadın işçileri doğrudan etkileyen kiralık işçi büroları, yarı zamanlı çalışma vb. esnek çalışma uygulamaları hız kazandı.

Böylesi bir siyasal atmosferde gerçekleşen 8 Mart eylemlerinde, ağırlıklı olarak Kürt halkına yönelik katliamlar, AKP eliyle kadın cinsine dönük gerçekleştirilen pervasızlıklar ve kadın emeğinin değersizleştirilmesi politikaları öne çıktı. 8 Mart'ta ayırışmış ve saflaşmış olan tablo devam ederken, reformist-feministler, bu gündemleri erkek-devlet karşıtlığı içinde ele aldılar. Gerçekleşen eylemleri salt kadınlar olarak düzenlediler. 8 Mart'a asıl damgasını vuran ise, yasakçı

politikalar, devlet terörü ve buna karşı sergilenen direniş oldu. Kadın Platformları'nın İstanbul'daki eylemine yapılan azgınca saldırıya, kadın cinsini aşağılayan söylemler eşlik etti. Ankara'daki eylemde ise eylem alanları yasaklanarak, barikatlar kuruldu. Aynı zamanda Kürt illerinde gerçekleşen eylemlerde de aynı yasakçı tutumlar gerçekleşti. Aylardır sergilenen faşist baskı ve devlet terörünün ve son olarak yasakçı tutumların sonucu olarak eylemlere katılım sınırlı olsa dahi, yaygınlığı dikkat çekti. Öyle ki, büyük kentlerde gerçekleşen eylemlerin yanı sıra, taşra illerde ve bazı ilçelerde eylemler gerçekleşmiş, hatta AKP gericiliğinin etkisiyle kadınlar kimi yerlerde tacizkar tutumlarla karşı karşıya kalmışlardır. Kuşkusuz ki, daha belirgin olarak öne çıkan yan ise, pervasız saldırılar karşısında direngen tutum alınması, yasak ve engellere bo-

yun eğilmemesidir.

İlerici güçlerin ve kadın örgütlerinin gerçekleştirdiği eylemlerde sergilenen devlet terörü, tüm toplumsal muhalefete bahar sürecinin ilk halkasında gözdağı ve sindirme amacı taşısa dahi, toplumsal yaşamda zayıf görülen kadınlara dönük pervasız bir tutum sergilendiğini de görmek gerekir. Zira, eylemlerde polis tarafından sarfedilen "siz gidin erkekleriniz gelsin" gibi cinsiyetçi söylemler de bu zihniyetin dışavurumudur.

*

AKP iktidarının sözcüleri, bu 8 Mart'ta sadece gerici zihniyetlerini ifade eden açıklamalarda bulunmadılar. Aslında R. Tayyip Erdoğan'ın, 8 Mart günü Hak İş'in düzenlediği etkinliğe, kadınların doğurganlığının önemi, doğum kontrolünün "saçmalığı" üzerine yaptığı konuşma, sermaye sınıfının ucuz işgücü ihtiya-

cına vurgu yapmak amacını taşıyordu. Gerici söylemleriyle süslenen konuşma, özünde bir sınıfın çıkarlarına hizmet ediyordu. Bugün sermaye sınıfının çıkarlarının karşısında, işçi sınıfının çıkarlarını korumak, sınıf mücadelesinin yükseltilmesi, egemenlerin pervasızca saldırıları karşısında işçi sınıfı öncülüğünde tüm toplumsal kesimlerin mücadelesinin büyütülmesi gerekmektedir. Kadın işçileri mücadelenin öznesi haline getirmenin, kadın işçilerin direnişini örgütlemenin ve büyütmenin önemi açıktır. Zira 8 Mart eylemlerinde sermaye sınıfının pervasız saldırılarına karşı direniş öne çıkmakla birlikte, halen bu direnişin temel gücü olması gereken kadın işçiler, mücadelenin öznesi durumunda değildir. 8 Mart'ın da bir kez daha gösterdiği gibi, güncel görev, kadın işçilerin mücadele sahnesine çıkması için seferber olmaktır.

İEKK: Katliamcı düzene karşı mücadeleye!

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, 13 Mart günü Ankara'da gerçekleştirilen bombalı saldırıya ilişkin açıklama yaptı.

Katliamın sorumlusunun sermaye devleti olduğunu belirten İEKK, "Susmuyoruz, sinmiyoruz" diyerek işçi ve emekçi kadınları mücadeleye çağırdı.

İEKK tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"13 Mart akşamı Ankara'nın göbeğinde, otobüs durağında bomba patladı. En az 34 kişi hayatını kaybetti, yüzü aşkın insan yaralandı.

Ankara'da yaşanan katliamın ardından yine yayın yasağı getirildi, internet erişimi engellenmeye çalışıldı. İşçi ve emekçilere bir tek sermaye devletinin temsilcilerinin utanmazca yaptığı de-

magojik açıklamalar gösterildi. Ancak ne kadar çabalasalar da bu katliamın başlıca sorumlularının kendileri olduğu gerçeğinin üzerini örtemediler.

Bizler biliyoruz; Sur'da, Cizre'de, Suriye'de katledenler, mültecilerin canlarını çoluk çocuk demeden teknelerde alanlar, işçileri iş cinayetlerinde ölüme gönderenler, kadınları sokak ortasında, minibüste, savaşlarda katledenler Ankara'da yaşanan katliamın sorumlularıdır.

Bizler biliyoruz; kadınlara 8 Mart'ı yasaklayanlar, işçi ve emekçileri çikarttıkları yasalarla köleleştirilenler, her türlü hak arama mücadelesi ve eyleme azgınca saldıranlar Ankara'da yaşanan katliamın sorumlularıdır.

Ve susmuyoruz, onların istediği gibi sinmiyoruz. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere tüm emekçileri, gençleri katliamcı düzenden hesap sormaya çağırıyoruz."

EKİM 300. sayıda!

28 yılın soluğu

1987 yılı Ekim ayında yayın yaşamına aylık olarak başlayan Ekim, Ocak 1993 tarihinden itibaren 15 günlük periyoda geçti. Bunu TKİP Kuruluş Kongresi ön hazırlık çalışmalarının başladığı tarih olan Temmuz 1998 yılına kadar, yaklaşık 6 yıl boyunca sürdürdü ve bu tarihten itibaren yeniden aylık periyoda döndü. Bu ilk 11 yıllık dönem içinde *Ekim*'in yayını tek bir sayı bile aksamaksızın kesintisiz olarak sürdü.

TKİP Kuruluş Kongresi'nin ardından "TKİP Merkez Yayın Organı" sıfatı kazanan *Ekim*'in yayın yaşamındaki güçlükleri de bunun ardından başladı. Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda partinin peş peşe aldığı darbeler ve bunun sonucu olarak karşılaştığı ciddi sorunlar, kaçınılmaz bir biçimde *Ekim*'in yayın yaşamına da yansdı. Yıllar boyunca yayın periyodu düzenlenmeye ve yayın işlevi zayıflamaya başladı. 2007'den itibaren partinin toparlanmasına ve yeni bir gelişme çizgisine oturmasına bağlı olarak, *Ekim*'in yayın işlevindeki zayıflama önemli ölçüde giderilmiş olsa da aynı başarı yayın periyodu üzerinden gösterilemedi.

Buna rağmen 28 yıl boyunca yaşamını sürdüren ve bugün 300. sayıya ulaşan illegal devrimci bir yayın organı ile karşı karşıyayız *Ekim* şahsında. Bu, ortalama olarak neredeyse her ay bir sayı anlamına gelmektedir. Tasfiyeciliğin ve devrimci örgütten kaçışın genel bir hal aldığı bir tarih kesitinde, illegal bir yayın organı için bu büyük bir başarı demektir. Sol hareketimizin son otuz yıllık tarihinde *Ekim* bu açıdan tektir ve benzersiz bir yayın organı örneğidir.

Fakat *Ekim*'in benzersizliği hiç de devrimci bir partinin illegal yayın organı olarak 28 yıllık bir soluğa ulaşmasından gelmemektedir. Kuşkusuz *Ekim* halen sürmekte olan ve TKİP V. Kongresi kararları çerçevesinde bundan böyle her açıdan daha da güçlendirilecek olan bu soluğu TKİP'ye borçludur. Fakat tersinden de, TKİP bugünkü tüm varlığını *Ekim*'e borçludur ve onun asil benzersizliği bu noktadadır.

Yenilgi dönemiyle bir hesaplaşma, bu çerçevede bir ayrışma ve yeniden

saflaşma yılı olan 1987'de, geleneksel sol hareketten köklü bir kopuş yaşayan bir avuç devrimcinin elinde, ulaştıkları açıklıklarla oluşturdukları ideolojik çizgiden başka hiçbir şey yoktu. Bu çizgiyle ve onun taşıyıcısı olacak *Ekim*'le yola çıkıldı. *EKİM*, hem yeni çıkışın ve hem de onun taşıyıcısı olacak olan yayının organının ortak adıydı. Denebilir ki başlangıçta ikisi birbirine özdeşti. Yeni çizgiyi işlemek, yaygınlaştırmak, böylece kazanılan ilk güçlerle illegal temellere dayalı bir örgütü adım adım inşa etmek, bunu bütünsel bir parti inşa süreci olarak geliştirip güçlendirmek, tüm bu başarılarla yayın organı olarak *Ekim*'in tayin edici önemde bir rolü vardı. *Ekim*'le yola çıkılmış, böylece ilk adımda illegal temellere dayalı bir örgüt ve ardından bütünsel bir devrimci parti inşa edilmiştir.

Bizzat bu başarının kendisi, *Ekim*'in tanımlanan türden rolünün de artık geride kaldığı anlamına gelmektedir. Partimizin resmi kuruluşu, denebilir ki *Ekim*'in kurucu misyonunun sona erdiğinin de resmi ilanıdır. Fakat bu, onun parti yaşamımızda tuttuğu kendine özgü yerini, yerine getirdiği işlevin önemini hiçbir biçimde ortadan kaldırmamıştır. *Ekim*, TKİP Merkez Yayın Organı'dır, demek oluyor ki, merkezi önderliğin dolaysız baş kürsüsüdür. Onun yayın periyodu ya da işlevi bakımından yaşadığı her zaaf ya da zayıflama, merkezi önderlik misyonundaki zayıflamanın en dolaysız bir göstergesidir. Nitekim son olarak TKİP V. Kongresi, sorunu tam olarak böyle değerlendirmişti.

Fakat *Ekim*, yine son olarak TKİP V. Kongresi'nin de bir kez daha tanımladığı gibi, illegal devrimci bir örgütsel varlığın da olmazsa olmaz koşuludur. Partimizin illegal örgütsel varlığını ve sürekliliğini *Ekim*'siz düşünememek olanağı yoktur. Nitekim *Ekim*'in yayın yaşamındaki aksama ve yayın işlevindeki zayıflama dönemleri, tam da partinin illegal örgütsel varlığının da zayıfladığı dönemler olmuştur. Genel gerçeklerin ötesinde, kendi tüm deneyimimizin de gösterdiği gibi, bu ikisi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Birindeki zayıflama diğerindeki zayıflamanın en

dolaysız bir göstergesi ve kanıtıdır.

Tasfiyeciliğe karşı mücadelede hep vurgulayageldiği gibi, devrimci partinin illegal temellere dayalı örgütsel varlığı, TKİP için ilkesel bir sorundur. Fakat içinde bulunduğumuz tarihi dönem düşünülünce, illegal örgüt ve çalışmanın can alıcı önemi, genel ilkesel değerinin de ötesindedir. Köklü burjuva demokrasisi geleneğine sahip ülkelerde bile sistemli biçimde polis rejimine geçildiğine tanıklık ettiğimiz bir tarihi dönemin içindeyiz. Fakat söz konusu olan Türkiye olunca sorun bunun da ötesindedir. Halen tepeden tırnağa militarist bir polis rejimi koşulları içindeyiz ve bu durum günden güne daha da ağırlaşmaktadır. Devrimci olmak iddiası taşıyan siyasal parti ve gruplar bir yana, düzen sınırları içindeki muhalif güçlerin bile kendilerini güvende hissedemedikleri siyasal koşullar içindeyiz.

Bütün bunlar, her koşul altında devrimci örgüt ve çalışmanın sürekliliğinin biricik güvencesi olan illegal örgüt ve araçların önemini görülmüş ölçüde arttırmaktadır. Parti olarak *Ekim*'in önemine ve işlevine aynı zamanda buradan bakıyoruz. *Ekim*'in bu alandaki rolü ve dolayısıyla önemi, parti inşa sürecindeki rolü ve öneminden hiç de daha az değildir. Her parti üyesi, her parti birimi, her parti yerel örgütü sorunu böyle kavramak ve sorumluluklarına da buradan bakmak zorundadır. Partinin bütünü için yeniden "Ekimciler" olmak zamanıdır. Her gerçek partili için, *Ekim* ile partinin devrimci örgütsel varlığı arasındaki hayati ve kopmaz bağı derinlemesine anlamak zamanıdır.

TKİP V. Kongresi'nin ortaya koyduğu açık irade üzerinden parti, tüm parti güçlerini ve örgütlerini, tüm gerçek "Ekimciler"i, *Ekim*'e her açıdan ve her alanda sahip çıkmaya çağırılmaktadır.

EKİM

(Türkiye Komünist İşçi Partisi
Merkez Yayın Organı **EKİM**'in
Mart 2016 tarihli 300. sayısından
alınmıştır...)

www.tkip.org

